

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1995-1996

30 AUGUSTUS 1996

Wetsontwerp houdende instemming met volgende Internationale Akten:

- a) Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957;
- b) Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 15 oktober 1975;
- c) Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 17 maart 1978;
- d) Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, opgemaakt te San Sebastian op 26 mei 1989

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	2
Wetsontwerp	20
Europees Verdrag betreffende uitlevering	21
Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering	32
Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering	36
Overeenkomst tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze waarop verzoeken om uitlevering worden verzonden	40
Voorontwerp van wet	43
Advies van de Raad van State	44

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1995-1996

30 AOÛT 1996

Projet de loi portant assentiment aux Actes internationaux suivants:

- a) Convention européenne d'extradition, faite à Paris le 13 décembre 1957;
- b) Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 15 octobre 1975;
- c) Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 17 mars 1978;
- d) Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sebastian le 26 mai 1989

SOMMAIRE

	Pages
Exposé des motifs	2
Projet de loi	20
Texte de la Convention européenne d'extradition	21
Texte du Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition	32
Texte du deuxième protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition	36
Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition	40
Avant-projet de loi	43
Avis du Conseil d'État	44

MEMORIE VAN TOELICHTING

Het ontwerp van wet dat de Regering U ter beraadslaging voorlegt, beoogt de goedkeuring van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, gedaan te Parijs op 13 december 1957, van de Aanvullende protocollen bij dit Verdrag, gedaan te Straatsburg op 15 oktober 1975 en 17 maart 1978, en van het Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, gedaan te San Sebastian op 26 mei 1989.

De eerste drie internationale instrumenten zijn uitgewerkt in het kader van de Raad van Europa. Het vierde is uitgewerkt binnen het raam van de Europese Gemeenschap.

1. Algemene beschouwingen

België heeft het Europees Verdrag ondertekend op 13 december 1957, toen het voor ondertekening is opengesteld. Gelet op de problemen die sommige bepalingen van het Verdrag meebrengen, is de ratificatieprocedure evenwel nog niet aangevat. Bijgevolg heeft België de Aanvullende protocollen niet ondertekend. Tot op heden zijn de hierna volgende redenen ingeroepen om dit standpunt te verantwoorden.

Vooreerst is geoordeeld dat het groot aantal verklaringen en de verschillende vormen van voorbehoud geformuleerd door de Verdragsluitende Staten, er mede hebben toe geleid dat dit multilateraal Verdrag een aaneenschakeling van bilaterale overeenkomsten is geworden die in bepaalde gevallen minder ver gaan dan de bilaterale overeenkomsten die België heeft gesloten met sommige Staten die partij zijn bij het Europees Verdrag.

Als belangrijkste reden waarom het Verdrag nog niet is geratificeerd wordt het bestaan van de doodstraf in het Belgisch recht aangehaald.

In artikel 11 van het Verdrag (met als opschrift «doodstraf») wordt het volgende bepaald: «indien op het feit waarvoor uitlevering wordt verzocht, door de wet van de verzoekende Partij de doodstraf is gesteld en deze straf volgens de wet van de aangezochte Partij tegen dat feit niet wordt bedreigd of met betrekking tot dat feit door die Partij algemeen niet wordt toegepast, kan de inwilliging van het uitleveringsverzoek afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat de verzoekende Partij ter beoordeling van de aangezochte Partij genoegzame waarborgen biedt dat de doodstraf niet ten uitvoer zal worden gelegd».

Verscheidene Staten hebben naar aanleiding van de ratificatie van het Verdrag met betrekking tot deze bepaling een verklaring afgelegd of voorbehoud gemaakt. In dit verband kunnen inzonderheid Oostenrijk, Italië en Portugal worden vermeld, die nog grotere beperkingen opleggen dan die omschreven in artikel 11.

EXPOSÉ DES MOTIFS

Le projet de loi que le Gouvernement a l'honneur de soumettre à vos délibérations porte approbation de la Convention européenne d'extradition faite à Paris le 13 décembre 1957, des protocoles additionnels à cette Convention faits à Strasbourg les 15 octobre 1975 et 17 mars 1978 et de l'Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sebastian, le 26 mai 1989.

Les trois premiers instruments internationaux ont été élaborés dans le cadre du Conseil de l'Europe. Le quatrième a été élaboré dans le cadre de la Communauté européenne.

1. Considérations générales

La Belgique a signé la Convention le 13 décembre 1957 à l'occasion de son ouverture à la signature. Toutefois, compte tenu de difficultés résultant de certaines dispositions de la Convention, la procédure de ratification n'a pas été entamée. De ce fait, la Belgique n'a pas signé les Protocoles additionnels. Les motifs suivants ont été jusqu'à présent invoqués pour justifier cette position.

Tout d'abord, on a estimé que le nombre élevé de déclarations et réserves qui ont été formulées par les États contractants contribuait à faire de cette Convention multilatérale une juxtaposition d'accords bilatéraux se situant parfois en deçà des traités bilatéraux conclus par la Belgique avec certains des États parties à la Convention européenne.

Ensuite, la raison majeure invoquée comme faisant obstacle à cette ratification est relative à l'existence dans le droit belge de la peine de mort.

En vertu de l'article 11 de la Convention (intitulé «peine capitale»), «si le fait à raison duquel l'extradition est demandée est puni de la peine capitale par la loi de la Partie requérante et que, dans ce cas, cette peine n'est pas prévue par la législation de la Partie requise, ou n'y est généralement pas exécutée, l'extradition pourra n'être accordée qu'à la condition que la Partie requérante donne des assurances, jugées suffisantes par la Partie requise, que la peine capitale ne sera pas exécutée».

Plusieurs États ont émis, au moment de leur ratification, des déclarations et réserves à propos de cette disposition. On notera en particulier celles de l'Autriche, de l'Italie et du Portugal, qui sont plus restrictives encore que l'article 11.

Oostenrijk weigert de uitlevering wanneer die de tenuitvoerlegging van een doodstraf tot doel heeft. De uitlevering met het oog op het instellen van strafvervolgning wegens een delict dat volgens de wet van de verzoekende Staat strafbaar is met de doodstraf, wordt slechts toegekend indien de verzoekende Staat aanvaardt geen doodstraf uit te spreken.

Italië verklaart dat de uitlevering in geen geval wordt toegestaan voor delicten die volgens de wetgeving van de verzoekende Partij strafbaar zijn met de doodstraf.

Portugal weigert de uitlevering voor misdaden waarop in de wetgeving van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld.

Op grond van bilaterale Verdragen die België is aangegaan met de Lid-Staten van de Raad van Europa, inzonderheid met bovengenoemde Staten (Verdrag van 12 januari 1881 met Oostenrijk, Verdrag van 15 januari 1875 met Italië, Verdrag van 8 maart 1875 met Portugal), kan het gegeven dat het delict op grond waarvan om de uitlevering wordt verzocht, strafbaar is met de doodstraf, van rechtswege geen hindernis vormen voor de uitlevering van de vervolgte persoon.

Tot op heden is derhalve geoordeeld dat indien België, waar de doodstraf nog steeds geldt, Partij zou worden bij het Europees Verdrag, het zich ten aanzien van alle andere Staten die Partij zijn bij het Verdrag, inzonderheid ten aanzien van de Staten die de hierboven genoemde verklaringen hebben afgelegd, op juridisch gebied in een minder gunstige situatie zou bevinden dan thans het geval is.

Die argumenten kunnen thans niet langer worden aangevoerd, en wel om volgende redenen. Gelet op de evolutie van de internationale context, inzonderheid op het Europees integratieproces, is het absoluut noodzakelijk dat België zijn wetgeving op het stuk van de uitlevering in overeenstemming brengt met die van zijn Europese partners, niet alleen in het kader van de E.E.G., maar ook van de E.V.A. en meer algemeen van de Raad van Europa. Dit is de belangrijkste reden waarom de regering U voorstelt het Europees Verdrag betreffende uitlevering en de twee Aanvullende protocollen ervan te ratificeren.

In dit verband kan worden opgemerkt dat België op 19 juni 1990 met verscheidene buurlanden (Nederland, Luxemburg, Frankrijk, Duitsland), waarbij zich later nog drie andere landen hebben gevoegd (Italië, Spanje, Portugal), de overeenkomst heeft ondertekend ter uitvoering van het op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen. Hoofdstuk 4 van titel 3 van deze overeenkomst heeft betrekking op de uitlevering. Op grond van zijn artikel 60 zijn «in de verhouding tussen twee Overeenkomstsluitende Partijen, waarvan er één geen Partij is bij het Europees Verdrag van 13 december 1957 betreffende uitlevering, de bepalingen van dat Verdrag toepasselijk, (...)».

«L'Autriche refusera l'extradition aux fins de l'exécution de la peine de mort. L'extradition aux fins de poursuites relatives à une infraction passible de la peine de mort selon la loi de l'État requérant ne sera accordée que si l'État requérant accepte la condition qu'une peine de mort ne sera pas prononcée (...)».

«L'Italie déclare qu'en aucun cas elle n'accordera l'extradition pour des infractions punies de peine capitale par la loi de la Partie requérante.»

Le Portugal n'extradera pas «pour des crimes auxquels correspondra la peine capitale selon la loi de l'État requérant».

En vertu des traités bilatéraux qui nous lient avec les États membres du Conseil de l'Europe et en particulier les États susmentionnés (Convention du 12 janvier 1881 avec l'Autriche, Convention du 15 janvier 1875 avec l'Italie, Convention du 8 mars 1875 avec le Portugal), la circonstance que le fait à raison duquel l'extradition est demandée soit punissable de la peine de mort ne peut, en droit, constituer un obstacle à l'extradition de la personne poursuivie.

Il a par conséquent été considéré jusqu'à présent que ceci signifiait, que si la Belgique, qui connaît encore la peine de mort, devenait, partie à la Convention européenne, elle se trouverait, à l'égard de tous les autres États parties, et en particulier à l'égard des États qui ont fait les déclarations qui viennent d'être rappelées, dans une situation juridique moins favorable que la situation actuelle.

Ces considérations ne peuvent plus être maintenues aujourd'hui, pour les raisons suivantes. Compte tenu de l'évolution du contexte international et notamment du processus d'intégration européenne, il est impératif que la Belgique harmonise ses relations extraditionnelles avec ses partenaires européens, non seulement de la C.E.E., mais également de l'A.E.L.E. et plus généralement du Conseil de l'Europe. C'est la raison principale pour laquelle le Gouvernement vous propose la ratification de la Convention européenne d'extradition et de ses deux protocoles additionnels.

On peut noter à cet égard que, le 19 juin 1990, la Belgique a signé avec plusieurs États limitrophes (Pays-Bas, Luxembourg, France, R.F.A.) auxquels se sont ajoutés ultérieurement trois autres pays (Italie, Espagne, Portugal) la Convention d'application de l'Accord de Schengen du 14 juin 1985 relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes. Cette Convention contient au titre 3 un chapitre 4 consacré à l'extradition. En vertu de l'article 60 de la Convention, «dans les relations entre deux Parties contractantes dont une n'est pas Partie à la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957, les dispositions de ladite Convention sont applicables, (...)».

Deze bepaling heeft impliciet betrekking op België. Zodra België de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen zal hebben geratificeerd en het in werking zal zijn getreden, zal België ten aanzien van zijn buurlanden de regeling van het Europees Verdrag betreffende uitlevering hebben aanvaard, zulks hoewel het dit laatste Verdrag nog niet heeft geratificeerd.

De ratificatie van voornoemde instrumenten strekt ertoe deze wijziging te doen gelden met betrekking tot al onze Europese partners.

In verband met het probleem betreffende de doodstraf kan overigens eraan worden herinnerd dat de Regering op 25 september 1991 bij de Kamer een ontwerp van wet tot afschaffing van de doodstraf heeft ingediend (Gedr. St. nr. 1765/1). De goedkeuring van dat ontwerp zal dit probleem uit de weg ruimen.

Ter zake kan tevens worden opgemerkt dat onze bilaterale betrekkingen op het stuk van de uitlevering, inzonderheid met Italië, reeds worden verstoord door problemen betreffende de doodstraf. Italië, alsook andere Staten, weigeren reeds de uitlevering indien de feiten strafbaar zijn met de doodstraf, hoewel zulks strijdig is met de verplichtingen die zij op grond van de met België gesloten overeenkomsten in acht moeten nemen. De ratificatie van het Verdrag zal op dit gebied geen enkele negatieve invloed hebben op de bij uitleveringen gevolgde praktijk.

Als argument voor de ratificatie van deze instrumenten door België kan tevens worden aangevoerd dat op grond van dit Verdrag, België een regeling inzake uitlevering tot stand zal kunnen brengen met landen waarmee geen bilaterale overeenkomst is gesloten, inzonderheid met Ierland, dat nochtans Lid-Staat is van de Europese Gemeenschap, terwijl het bestaan van een bilateraal verdrag in beide Staten als voorwaarde geldt voor de uitlevering. Tenslotte kan eraan worden herinnerd dat sedert de ratificatie van het Verdrag door Groot-Brittannië in mei 1991, België de enige Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen en één van de enige lidstaten van de Raad van Europa is, die geen Partij bij dat Verdrag is.

De ratificatie van de Aanvullende protocollen en van de Overeenkomst van San Sebastian kan worden verantwoord door het gegeven dat zij een aanzienlijke verbetering aanbrengen in de in het Europees Verdrag bepaalde regeling inzake uitlevering.

*
* *

De inhoud van de drie instrumenten wordt hierna nader omschreven, waarbij de verschillende vormen van voorbehoud en de verklaringen die van belang zijn voor België, worden vermeld.

Cette disposition vise implicitement la Belgique. Le régime accepté par la Belgique à l'égard de ses voisins sera donc celui de la Convention européenne, dès que la Convention d'application de l'Accord de Schengen aura été ratifiée par la Belgique et sera entrée en vigueur, quoique la Belgique n'ait pas ratifié la Convention européenne d'extradition.

Il s'impose d'élargir cette modification à tous nos partenaires européens, par la ratification des instruments susmentionnés.

Par ailleurs, en ce qui concerne la difficulté relative à la peine de mort, on peut rappeler qu'un projet de loi portant abolition de la peine de mort a été déposé par le Gouvernement devant la Chambre le 25 septembre 1991 (document n° 1765/1) et que l'adoption de ce projet supprimera cette difficulté.

Sur ce point, on peut également noter que nos relations bilatérales d'extradition — en particulier avec l'Italie — sont déjà perturbées par des questions relatives à la peine de mort. L'Italie et d'autres États refusent déjà l'extradition si les faits sont punis de mort, en contradiction avec les obligations qui leur incombent en vertu des conventions qui les lient à la Belgique. La ratification de la Convention n'aura de ce point de vue aucun impact négatif sur les relations extraditionnelles pratiques.

On peut également invoquer, à l'appui de la ratification de ces instruments par la Belgique, le fait que cette Convention permettra des relations extraditionnelles avec des pays avec lesquels la Belgique n'a pas de traité bilatéral, en particulier l'Irlande, qui est pourtant membre de la Communauté européenne, alors que l'existence d'un traité bilatéral constitue une condition pour l'extradition dans l'un et l'autre État. Enfin, on peut rappeler que depuis que le Royaume-Uni a ratifié la Convention en mai 1991, la Belgique est le dernier État membre de la Communauté européenne et l'un des derniers États du Conseil de l'Europe à ne pas y être Partie.

En ce qui concerne la ratification des protocoles additionnels et de l'Accord de San Sebastian, celle-ci se justifie par le fait que ceux-ci apportent des améliorations sensibles au système de l'extradition organisé par la Convention européenne.

*
* *

Le contenu de ces trois instruments est détaillé ci-après, avec l'indication des réserves et déclarations qu'il est utile de formuler pour la Belgique.

2. Artikelsgewijze bespreking van het Europees Verdrag inzake uitlevering

Artikel 1

Dit artikel bevat de bepaling dat de Lid-Staten zich ertoe verbinden om elkaar de personen uit te leveren die door de rechterlijke autoriteiten van de verzoevende Partij worden vervolgd wegens een strafbaar feit of worden gezocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of een maatregel.

Dit artikel is de hoeksteen van het gehele Verdrag en houdt de verplichting tot uitlevering in.

Hoewel de tussenkomst van een buitengewone rechtbank in democratische staten weinig waarschijnlijk is, wordt met het oog op de bescherming van de uitgeleverde personen voorgesteld om de wetgeving aan te passen aan die van Denemarken, Frankrijk, IJsland, Luxemburg, Spanje, Zweden, Zwitserland en Finland, en ter zake het volgende voorbehoud te maken:

«België behoudt zich het recht voor om de uitlevering niet toe te staan, wanneer de betrokken persoon onderworpen zou kunnen worden aan een uitzonderingsrechtbank, of als de uitlevering gevraagd wordt met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf die door zo een rechtbank uitgesproken is.»

Met hetzelfde streven voor ogen is het opportuun om net als Denemarken, Frankrijk, IJsland, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Zweden en Finland, het volgende voorbehoud te maken, waarvan de tekst overigens overeenstemt met de praktijk die in België met betrekking tot uitleveringen wordt gevolgd:

«De uitlevering wordt niet toegestaan wanneer de overdracht uitzonderlijk ernstige gevolgen kan hebben voor de betrokken persoon, met name omwille van zijn leeftijd of gezondheidstoestand.»

Met betrekking tot het voorbehoud geformuleerd door Portugal, dat de uitlevering niet alleen weigert wanneer het een misdaad betreft die in de verzoevende Staat strafbaar is met de doodstraf (toegestaan door het Verdrag), maar ook wanneer het gaat om feiten die strafbaar zijn met een levenslange gevangenisstraf of een daarmee vergelijkbare maatregel (niet toegestaan door het Verdrag), wordt voorgesteld de Duitse verklaring, die is overgenomen door Oostenrijk en Zwitserland, als grondslag te nemen en de volgende verklaring die rekening houdt met het Belgisch recht, af te leggen.

«De Belgische regering is van oordeel dat het door Portugal geformuleerde voorbehoud betreffende artikel één lid c, niet verenigbaar is met het voorwerp van het Verdrag. Zij vat dit voorbehoud op in die zin

2. Examen de la Convention européenne d'extradition

Article premier

Cet article contient l'engagement des États membres de se livrer réciproquement les individus poursuivis pour une infraction ou recherchés aux fins d'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté par les autorités judiciaires de la Partie requérante.

Cet article coiffe l'ensemble de la Convention et contient une obligation d'extradition.

Dans un souci de protection des individus extradés et malgré la faible probabilité de l'intervention dans nos pays démocratiques d'un tribunal d'exception, il est proposé de s'aligner sur le Danemark, la France, l'Islande, le Luxembourg, l'Espagne, la Suède, la Suisse et la Finlande et de faire la réserve suivante:

«La Belgique se réserve le droit de ne pas accorder l'extradition lorsque l'individu réclamé pourrait être soumis à un tribunal d'exception, ou si l'extradition est demandée en vue de l'exécution d'une peine prononcée par un tel tribunal.»

Dans un même souci de protection des individus à extrader, il est opportun, comme l'ont fait le Danemark, la France, l'Islande, le Luxembourg, les Pays-Bas, la Norvège, la Suède et la Finlande, de faire la réserve suivante, dont le texte correspond à la pratique belge en matière d'extradition:

«L'extradition ne sera pas accordée lorsque la remise est susceptible d'avoir des conséquences d'une gravité exceptionnelle pour la personne réclamée, notamment en raison de son âge ou de son état de santé.»

Enfin, à l'égard de la réserve portugaise qui vise le refus d'extradition, non seulement en cas de crime susceptible d'être puni de la peine de mort dans l'État requis (ce que permet la Convention) mais aussi de l'infraction punissable d'une peine ou mesure de sûreté perpétuelle (ce que ne permet pas la Convention), il est proposé de s'inspirer de la déclaration allemande, reprise par l'Autriche et la Suisse, et de faire la déclaration suivante qui tient compte du droit belge:

«Le Gouvernement belge considère que la réserve formulée par le Portugal au sujet de l'article premier, alinéa c, n'est pas compatible avec l'objet de la Convention. Il comprend la réserve au sens que

dat de uitlevering enkel wordt geweigerd, indien de tot levenslange vrijheidsbeneming veroordeelde persoon, overeenkomstig het recht van de verzoekende staat, niet in vrijheid gesteld kan worden na het verstrijken van een bepaalde tijd, tengevolge van een gerechtelijke of administratieve procedure».

Artikel 2

Artikel 2 omschrijft de feiten die aanleiding kunnen geven tot uitlevering. Naar luid van § 1 betreft het in dit geval feiten die krachtens de wetten van beide Partijen strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf waarvan het maximum ten minste een jaar bedraagt. Wanneer het gaat om een veroordeling of een maatregel, moet de duur ervan ten minste vier maand belopen.

Deze tekst verschilt enigszins van onze wetgeving:

a) met betrekking tot de duur van de straf: het Verdrag bepaalt een maximum van ten minste een jaar, de wet (art. 1, § 2) een maximum van meer dan een jaar;

b) met betrekking tot de tenuitvoerlegging van een straf of een maatregel: het Verdrag bepaalt dat de duur ervan ten minste vier maand moet belopen. Volgens de wet moet de duur van de straf ten minste een jaar bedragen en is de duur van de maatregel onbepaald, maar moet hij ten minste vier maand bedragen.

Deze afwijking op de wet van 15 maart 1874 is in het kader van onze betrekkingen met de andere Lid-Staten van de Raad van Europa volledig aanvaardbaar.

Paragraaf twee heeft betrekking op de uitlevering «in ondergeschikt verband», te weten de gevallen waarin de uitlevering kan worden toegestaan voor feiten die strafbaar zijn met een straf van minder dan een jaar, wanneer het verzoek betrekking heeft op verschillende, onderscheiden feiten. Deze paragraaf is volledig conform met artikel 1, § 3, van de Belgische wet. Artikel 1 van het tweede Protocol vult dit artikel aan door tevens te voorzien in geldstraffen.

Paragraaf drie biedt aan de Verdragsluitende Partijen de mogelijkheid erin te voorzien dat de verplichting tot uitlevering niet van toepassing is op bepaalde strafbare feiten, door de lijst ervan ter kennis te brengen van de Secretaris-generaal van de Raad van Europa. Iedere Verdragsluitende Partij kan evenwel met betrekking tot de strafbare feiten die van de werking van dit Verdrag zijn uitgesloten, het beginsel van wederkerigheid toepassen (paragraaf 7). De Regering is niet voornemens de verklaring bedoeld in paragraaf drie af te leggen.

l'extradition ne sera refusée que si, conformément au droit de l'État requérant, la personne condamnée à perpétuité n'est pas susceptible d'être libérée après l'écoulement d'un certain temps suite à une procédure judiciaire ou administrative.»

Article 2

L'article 2 décrit les faits pouvant donner lieu à extradition. En vertu du paragraphe 1er, ce sont les faits munis par la loi des deux Parties d'une peine privative de liberté d'un maximum d'au moins un an; lorsqu'une condamnation est intervenue ou qu'une mesure de sûreté a été prise elle doit être d'au moins quatre mois.

Ce texte diffère un peu de notre législation:

a) quant à la durée de la peine: la Convention prévoit un maximum d'au moins un an, la loi (art. 1er, § 2) un maximum qui dépasse un an;

b) quant à l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, la Convention prévoit quatre mois au moins, la loi un an quand il s'agit d'une peine, et une durée indéterminée mais de quatre mois au moins quand il s'agit d'une mesure de sûreté.

Cette dérogation à la loi du 15 mars 1874 est pleinement acceptable, dans le cadre de nos relations avec les autres États membres du Conseil de l'Europe.

Le paragraphe 2 concerne l'extradition «accessoire», cas dans lesquels l'extradition peut être accordée pour des faits punissables de moins d'un an, lorsque la demande concerne plusieurs faits distincts. Ce paragraphe est entièrement conforme à l'article 1er, § 3, de la loi belge. Le 2e Protocole (art. 1er) complète cet article en y apportant les sanctions de nature pécuniaire.

Le paragraphe 3 permet aux Parties contractantes d'exclure certaines infractions de l'obligation d'extradition, en avertissant le Secrétaire général du Conseil de l'Europe. Mais toute Partie contractante pourra appliquer les règles de la réciprocité pour les infractions exclues (§ 7). Le Gouvernement n'entend pas faire de déclaration conformément au paragraphe 3.

Artikel 3

Artikel drie betreft de weigering tot uitlevering, waarom is verzocht op grond van politieke delicten.

Paragraaf 1 bepaalt dat de aangezochte Partij de uitlevering kan weigeren indien zij het strafbare feit als een politiek delict of als met een dergelijk delict samenhangend feit beschouwt.

Paragraaf 2 biedt aan de aangezochte Partij de mogelijkheid om de uitlevering waarom naar aanleiding van een gemeenrechtelijk delict is verzocht, te weigeren indien zij ernstige redenen heeft om aan te nemen dat het verzoek is gedaan ten einde een persoon te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid.

Deze tweede paragraaf is reeds in het Belgisch recht ingevoerd door de tekst van artikel 3 van de wet van 31 juli 1985.

Paragraaf 3 neemt de «Belgische» clausule over door te bepalen dat de aanslag op het leven van een staatshoofd of van een van zijn familieleden niet als een politiek delict wordt beschouwd.

Een analoge bepaling bestaat reeds in diverse internationale teksten en in teksten betreffende wederzijdse rechtshulp, alsook in het Europees Verdrag inzake de strijd tegen het terrorisme. Artikel 1 van het eerste Aanvullend Protocol (zie hierna) beperkt op het stuk van de uitlevering de omschrijving van het begrip «politiek delict».

Artikel 4

Artikel 4 sluit de militaire delicten uit van het toepassingsgebied van het Verdrag.

Artikel 5

Artikel 5 bepaalt dat met betrekking tot delicten inzake retributies, belastingen, douane en deviezen, de uitlevering wordt toegestaan indien iedere Verdragsluitende Partij ten aanzien van het betrokken delict daartoe heeft besloten. Dit artikel 5 is vervangen door artikel 2 van het tweede Protocol dat het toepassingsgebied van het Verdrag met betrekking tot deze aard van delicten uitbreidt (zie hierna).

Artikel 6

Artikel 6 biedt aan de Verdragsluitende staten de mogelijkheid om de uitlevering van hun onderdanen, in de zin van de definitie die de Verdragsluitende Partijen aan dat begrip hebben gegeven, te weigeren.

Het artikel bepaalt tevens dat de aangezochte Partij die haar onderdaan niet uitlevert, op verzoek van de andere Partij de zaak aan haar bevoegde autoriteiten moet voorleggen.

Article 3

L'article 3 concerne l'exception à l'extradition pour les infractions politiques.

Le paragraphe 1er précise que la Partie requise peut refuser l'extradition si elle considère l'infraction comme politique ou comme un fait connexe à une telle infraction.

Le paragraphe 2 permet à la Partie requise de refuser l'extradition pour un fait de droit commun si elle a des raisons de croire que la demande est motivée afin de punir un individu pour des raisons raciales, religieuses, nationales ou d'opinion politique.

Ce deuxième paragraphe a déjà été textuellement inséré dans le droit belge par l'article 3 de la loi du 31 juillet 1985.

Le paragraphe 3 reprend la clause dite «belge» précisant que l'attentat à la vie d'un chef d'État ou d'un membre de sa famille ne sera pas considéré comme infraction politique.

Une disposition analogue existe déjà dans divers textes internationaux et d'entraide judiciaire et dans la Convention européenne pour la répression du terrorisme. L'article 1er du premier Protocole (voir ci-dessous) restreint l'exception pour infraction politique.

Article 4

L'article 4 exclut les infractions militaires du champ d'application de la Convention.

Article 5

L'article 5 n'inclut les infractions en matière de taxes, impôts, douanes, changes que s'il en a été décidé pour chaque Partie contractante pour certaines infractions. Cet article 5 a été remplacé par l'article 2 du deuxième Protocole qui étend le champ d'application de la Convention en ce qui concerne ce type d'infractions (v. ci-dessous).

Article 6

L'article 6 donne la faculté aux Parties contractantes de refuser l'extradition de leurs «ressortissants» tels qu'ils sont définis par les Parties contractantes.

L'article précise en outre que la Partie contractante qui n'extrade pas son ressortissant devra, sur la demande de la Partie requérante, soumettre l'affaire à ses autorités compétentes.

Overeenkomstig de traditie en de internationale rechtsbeginselen ter zake levert België zijn onderdanen niet uit.

Er moet worden opgemerkt dat de Scandinavische landen (Denemarken, Noorwegen, Zweden, Finland, IJsland) hebben verklaard dat zij aan het begrip «onderdaan» een ruime definitie geven. Het begrip omvat zowel de onderdanen van die landen als de vreemdelingen die in één van die landen verblijven of er hun woonplaats hebben.

Aan de verplichting om de zaak in geval van weigering tot uitlevering aan de bevoegde autoriteiten voor te leggen, is overigens voldaan bij de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, aangezien de persoon van wie de uitlevering wordt geweigerd, Belg is en de wet de vervolging slechts aan twee voorwaarden onderwerpt: de dubbele tenlastelegging (art. 7) en het gegeven dat betrokkene zich in België bevindt.

Het is derhalve niet nodig enig voorbehoud te maken of te voorzien in een bepaling van nationaal recht.

Artikel 7

De bepaling van artikel 7 heeft betrekking op de plaats waar het strafbaar feit is begaan en beantwoordt aan de beginselen van artikel 2 van onze wet betreffende de uitlevering.

Artikel 8

Artikel 8 betreft de strafvervolgung op grond van dezelfde feiten.

Artikel 9

Artikel 9 dat betrekking heeft op het beginsel «non bis in idem», wordt aangevuld door artikel 2 van het eerste Protocol. Het wordt hierna behandeld.

Artikel 10

Artikel 10 betreft de verjaring. Het bepaalt dat de uitlevering niet wordt toegestaan indien volgens de wetgeving van één van de Partijen het recht tot strafvervolgung of de straf zelf is verjaard.

Artikel 7 van de wet betreffende de uitlevering heeft uitsluitend betrekking op de eventuele verjaring van de strafvervolgung of van de straf zelf in België. Uit het toelichtend verslag bij het Verdrag blijkt dat de aangezochte Partij alleen op intern niveau de verjaring van de feiten kan en moet nagaan en zij niet moet oordelen of de zaak reeds is verjaard in de Verzoekende Staat. In voorkomend geval moet de aangezochte Partij evenwel inlichtingen vragen aan de verzoekende Staat.

Conformément à la tradition et aux principes du droit international en la matière, la Belgique n'extrade pas ses ressortissants.

Il convient de remarquer que les pays nordiques (Danemark, Norvège, Suède, Finlande, Islande) ont déclaré donner au mot «ressortissant» une définition extensive. Ce mot couvre à la fois les nationaux de ces pays et les étrangers qui y résident ou sont domiciliés dans un de ces pays.

D'autre part, l'obligation de soumettre l'affaire aux autorités compétentes en cas de refus d'extradition, est rencontrée par la loi du 17 avril 1878 figurant dans le titre préliminaire du Code de procédure pénale, étant donné que l'individu qu'on refuse d'extrader est belge et que la loi ne pose aux poursuites que deux conditions: la double incrimination (art. 7) et le fait que l'intéressé se trouve en Belgique.

Aucune réserve ni disposition de droit interne n'est donc nécessaire.

Article 7

Le texte de l'article 7 est relatif au lieu de perpétration de l'infraction et correspond aux principes de l'article 2 de notre loi sur l'extradition.

Article 8

L'article 8 est relatif aux poursuites pour les mêmes faits.

Article 9

L'article 9 relatif au «non bis in idem» est complété par l'article 2 du premier Protocole. Il est examiné plus loin.

Article 10

L'article 10 concerne la prescription. Il précise que l'extradition ne sera pas accordée si la prescription de l'action ou de la peine est acquise dans une des Parties.

L'article 7 de la loi sur l'extradition ne vise que la prescription éventuelle de la poursuite ou de la peine en Belgique. Il résulte du rapport annexé à la Convention que la Partie requise ne doit et ne peut vérifier que l'état de sa propre prescription et qu'il ne lui appartient pas de juger si la prescription est intervenue ou non dans l'État requérant, mais qu'il doit, le cas échéant, demander cette information à l'État requérant.

Artikel 11

Dit artikel is reeds behandeld in de algemene beschouwingen.

Artikel 12

Artikel 12 geeft een opsomming van de stukken die moeten worden overgelegd; zulks kan geschieden langs diplomatieke weg of de Partijen kunnen ter zake rechtstreeks een wijze van toezending overeenkomen. Paragraaf 1 wordt gewijzigd door artikel 5 van het tweede Protocol.

Artikel 13

Artikel 13 biedt aan de aangezochte Partij de mogelijkheid om indien nodig aanvullende inlichtingen te vragen en een termijn vast te stellen waarbinnen die informatie moet worden verstrekt.

Artikel 14

Artikel 14 heeft betrekking op het specialiteitsbeginsel.

Paragraaf 1 huldigt het beginsel, eigen aan alle bilaterale overeenkomsten, dat uitgeleverde personen niet kunnen worden vervolgd, berecht of in hechtenis worden gesteld voor enig ander feit dan dat op grond waarvan om de uitlevering is verzocht.

Er zijn evenwel uitzonderingen bepaald:

a) wanneer de aangezochte Staat instemt met een met redenen omkleed verzoek van de verzoekende Staat, dat vergezeld is van een door een rechterlijk ambtenaar opgemaakt proces-verbaal waarin de verklaringen van de uitgeleverde persoon zijn opgenomen;

b) wanneer de uitgeleverde persoon na zijn invrijheidstelling het grondgebied van de verzoekende Staat niet binnen 45 dagen heeft verlaten of indien hij er is teruggekeerd na het te hebben verlaten.

Zulks belet de verzoekende Staat niet betrokkene terug te zenden en tevens de verjaring te stuiten.

De gevolgen van een eventuele wijziging in de omschrijving van het feit worden eveneens geregeld in artikel 14.

Het Verdrag bevat geen bepaling die aan de persoon op wie de uitlevering betrekking heeft, de mogelijkheid biedt af te zien van de waarborgen geboden door het specialiteitsbeginsel. Van deze mogelijkheid, die erop is gericht de uitleveringsprocedure te vereenvoudigen, wordt in de Belgisch recht, alsook in het recht van een aantal Europese Staten evenwel voortdurend gebruik gemaakt.

Article 11

Pour l'analyse de cet article, on se reportera à ce qui est dit dans les considérations générales.

Article 12

L'article 12 énumère les pièces à produire; celles-ci pourront être transmises soit par la voie diplomatique, soit par arrangement direct convenu entre Parties. Le paragraphe 1er est modifié par l'article 5 du deuxième Protocole.

Article 13

L'article 13 permet à la Partie requise de demander en cas de nécessité, un complément d'information et de fixer un délai pour l'obtention de celui-ci.

Article 14

L'article 14 concerne la règle de la spécialité.

Le paragraphe 1er établit le principe, commun à toutes les conventions bilatérales, qu'un individu extradé ne pourra être ni poursuivi, ni jugé, ni détenu pour un fait autre que celui ayant motivé l'extradition.

Toutefois, des exceptions sont prévues:

a) lorsque l'État requis acquiesce à une demande circonstanciée de l'État requérant, demande accompagnée d'un procès-verbal judiciaire consignait une déclaration de l'extradé;

b) lorsque l'extradé, après élargissement, n'a pas quitté dans les quarante-cinq jours le territoire de l'État requérant, ou qu'il y est retourné après l'avoir quitté.

Ceci n'empêche pas l'État requérant de procéder au renvoi de l'intéressé et d'autre part, d'interrompre la prescription.

Le changement éventuel de qualification du fait est également visé par l'article 14.

La Convention ne contient pas de disposition qui donne la possibilité à la personne concernée par l'extradition de renoncer à la garantie de la spécialité. Or, cette faculté, qui permet la simplification de la procédure d'extradition, est de pratique constante en droit belge, de même que dans le droit d'un certain nombre d'États européens.

Het is derhalve noodzakelijk de volgende verklaring af te leggen:

«België is van oordeel dat het specialiteitsbeginsel niet toepasselijk is, wanneer de betrokken persoon uitdrukkelijk toegestemd heeft om op om het even welke grond vervolgd en gestraft te worden door de gerechtelijke overheid van de verzoekende Staat, indien deze mogelijkheid voorzien is in het recht van deze Staat. Indien daarentegen de uitlevering aan België gevraagd wordt, gaat België ervan uit dat, wanneer de uit te leveren persoon formeel afstand gedaan heeft van de formaliteiten en waarborgen van de uitlevering, het specialiteitsbeginsel niet meer toepasselijk is.»

Artikel 15

Artikel 15 heeft betrekking op het geval waarin een persoon die aan de verzoekende Partij is overgedragen, door een andere Verdragsluitende Partij of door een derde Staat wordt gezocht; die overdracht vereist de instemming van aangezochte Staat en eventueel de overlegging van de in artikel 12 bedoelde stukken. Er wordt voorgesteld deze verdere uitlevering alleen toe te staan op voorwaarde dat volgende verklaring wordt afgelegd:

«België is van oordeel dat de uitzondering, voorzien in artikel 15, zich uitstrekt tot het geval dat de persoon die aan België overgedragen is, formeel afstand gedaan heeft van het recht van de aangezochte Staat of de specialiteit van de uitlevering.»

Artikel 16

Artikel 16 heeft betrekking op de voorlopige aanhouding.

De Belgische wetgeving ter zake is conform met de bepalingen van dit artikel. De termijn waarna betrokkene in vrijheid moet worden gesteld indien het verzoek tot uitlevering en de daartoe nodige stukken niet naar de aangezochte Staat zijn gezonden, is evenwel korter: 21 dagen in plaats van maximaal 40 dagen bepaald in het Verdrag. Artikel 5 van onze wet bepaalt overigens dat de stukken aan betrokkene moeten worden medegedeeld, terwijl het Verdrag bepaalt dat zij alleen aan de aangezochte Staat moeten worden medegedeeld. De in de Belgische wet bepaalde termijn is derhalve strikter dan die van het Verdrag. Een dergelijke bepaling is evenwel verenigbaar met het Verdrag, waarvan artikel 22 stelt dat indien niet anders is bepaald, uitsluitend de wet van de aangezochte Partij van toepassing is op de procedure van de voorlopige aanhouding.

Il est par conséquent nécessaire de faire la déclaration suivante:

«La Belgique considère que la règle de la spécialité n'est pas applicable lorsque la personne réclamée par elle aura consenti expressément à être poursuivie et punie de quelque chef que ce soit et ce devant l'autorité judiciaire de l'État requis, si cette possibilité est prévue dans le droit de cet État. Si par contre, l'extradition est demandée à la Belgique, celle-ci considère que, lorsque la personne à extraditer a renoncé formellement aux formalités et garanties de l'extradition, la règle de la spécialité n'est plus applicable.»

Article 15

L'article 15 vise le cas où l'individu remis à la Partie requérante serait recherché par une autre Partie contractante ou par un État tiers; cette remise nécessite le consentement de l'État requis et éventuellement la production des pièces prévues à l'article 12. Il est proposé de n'accepter cette réextradition que moyennant la déclaration suivante:

«La Belgique considère que l'exception prévue à l'article 15 est étendue au cas où la personne qui a été remise à la Belgique a renoncé conformément au droit de la Partie requise à la spécialité de l'extradition.»

Article 16

L'article 16 concerne l'arrestation provisoire.

La législation belge est conforme aux dispositions de cet article. Toutefois, le délai après lequel l'intéressé doit être libéré si la demande d'extradition et les pièces nécessaires ne sont pas transmises à l'État requis est plus court: 21 jours au lieu des 40 jours maximum prévus par la Convention. D'autre part, l'article 5 de notre loi précise que les pièces doivent être communiquées à l'intéressé, alors que la Convention ne vise que la communication à l'État requis. Le délai prévu par la loi belge est donc plus strict que celui de la Convention. Il est toutefois compatible avec la Convention, dont l'article 22 prévoit que «sauf disposition contraire (...), la loi de la Partie requise est seule applicable à la procédure (...) de l'arrestation provisoire».

Artikel 17

Artikel 17 bepaalt dat wanneer verscheidene Staten tegelijkertijd een verzoek indienen, hetzij op grond van dezelfde feiten, hetzij voor verschillende feiten, de aangezochte Partij, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, moet kiezen aan wie betrokkene wordt uigeleverd.

Artikel 18

Artikel 18 heeft betrekking op de overdracht van de uitgeleverde persoon. Het vierde lid bepaalt dat met uitzondering van de gevallen van overmacht betrokkene, indien hij niet op de vastgestelde datum is overgenomen, in vrijheid kan worden gesteld na verloop van een termijn van vijftien dagen te rekenen van voornoemde datum en hij en elk geval in vrijheid moet worden gesteld na dertig dagen.

Aangezien betrokkene, nadat de beslissing tot uitlevering is genomen en aan de verzoekende Partij is medegedeeld, een procedure in kort geding kan instellen, die hoogstwaarschijnlijk niet binnen een termijn van dertig dagen zal afgehandeld zijn, bestaat de mogelijkheid dat betrokkene niet binnen de gestelde termijn kan worden overgedragen. Zulks zou tot gevolg hebben dat eenieder die de overdracht wenst te ontlopen, tegen de beslissing beroep zou instellen, wat vervolgens zou leiden tot zijn invrijheidstelling. Er wordt derhalve voorgesteld het volgende voorbehoud te maken :

«De verplichte invrijheidstelling na het verstrijken van de termijn van 30 dagen, voorzien in paragraaf 4 van artikel 18, is niet van toepassing in het geval dat de betrokken persoon een rechtsmiddel aanwendt tegen de uitleveringsbeslissing of in verband met de wettelijkheid aan zijn hechtenis.»

Artikel 19

Artikel 19 heeft betrekking op de uitgestelde of voorwaardelijke overdracht. De overdracht kan worden uitgesteld indien betrokkene in de aangezochte Staat wordt vervolgd of er een straf moet ondergaan wegens een ander feit dan dat waarvoor om de uitlevering is verzocht. Paragraaf twee bepaalt dat wanneer beide Partijen daarmee instemmen, de aangezochte Partij in dat geval betrokkene tijdelijk aan de verzoekende Partij kan overdragen.

Nederland en Luxemburg hebben overeenkomstig artikel 18, § 2, van het Benelux-Verdrag inzake uitlevering het volgende voorbehoud gemaakt:

«De Regering (van het Groothertogdom Luxemburg, van het Koninkrijk der Nederlanden) staat de tijdelijke uitlevering, bedoeld in artikel 19, § 2,

Article 17

L'article 17 prévoit qu'en cas de concours de requêtes par plusieurs États, soit pour les mêmes faits, soit pour des faits différents, c'est la Partie requise qui choisit, compte tenu de tous les éléments de la cause.

Article 18

L'article 18 concerne la remise de l'extradé. L'alinéa 4 précise que, sous réserve de cas de force majeure, si l'individu n'a pas été reçu à la date fixée, il pourra être mis en liberté à l'expiration d'un délai de quinze jours à compter de la date fixée et devra en tout cas, être libéré après trente jours.

Comme il est possible qu'une procédure en référé soit introduite par l'intéressé après que la décision d'extradition ait été prise et communiquée à la Partie requérante, procédure qui ne sera vraisemblablement pas terminée dans les trente jours, la remise de l'intéressé ne pourrait être effectuée dans le délai imparti. Il en résulterait que tout individu désirant éviter une remise introduirait un recours dont l'effet serait sa libération. Aussi est-il proposé de formuler la réserve ci-après :

«L'obligation de la mise en liberté à l'expiration du délai de 30 jours prévue au paragraphe 4 de l'article 18 ne sera pas applicable dans le cas où l'individu réclamé aura introduit un recours contre la décision d'extradition ou concernant la légalité de sa détention.»

Article 19

L'article 19 concerne la remise ajournée ou conditionnelle. La remise peut être ajournée si l'individu est poursuivi dans l'État requis ou doit y purger une peine à raison d'un fait autre que celui pour lequel l'extradition est demandée. Le paragraphe 2 prévoit que dans ce cas la Partie requise pourra remettre temporairement l'individu à la Partie requérante, moyennant un accord entre les Parties.

Les Pays-Bas et le Luxembourg ont, conformément à l'article 18, § 2, de la Convention Benelux d'extradition, fait la réserve suivante :

«Le Gouvernement (du Grand-Duché de Luxembourg, du Royaume des Pays-Bas) n'accordera l'extradition temporaire visée à l'article 19, par. 2 que

slechts toe indien het gaat om een persoon die op haar grondgebied een straf ondergaat en indien de omstandigheden zulks vereisen.»

Er wordt voorgesteld een gelijkaardig voorbehoud te maken.

Artikel 20

Artikel 20 regelt de overdracht van voorwerpen en de daaraan voorafgaande inbeslagneming ervan.

Artikel 21

Artikel 21 betreft de doortocht.

Paragraaf 5 van dit artikel biedt aan de Partijen de mogelijkheid te verklaren dat zij de doortocht van een persoon slechts zullen toestaan onder dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor de uitlevering.

Aangezien wordt geoordeeld dat de persoon die zich in doortocht bevindt, dezelfde waarborgen moet genieten als de uitgeleverde persoon, wordt voorgesteld om net als Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Spanje en Zweden de volgende verklaring af te leggen:

«De Belgische Regering staat de doortocht over haar grondgebied enkel toe, onder dezelfde voorwaarden als de uitlevering.»

Zulks heeft onder meer tot gevolg dat de doortocht van de eigen onderdanen wordt geweigerd.

Paragraaf 4 van het artikel regelt de doortocht via de luchtwegen, de vlucht over vreemd grondgebied, alsook de gedwongen en niet-gedwongen landingen.

Artikel 22

Artikel 22 bepaalt dat de procedure van de aangezochte Staat van toepassing is op de uitlevering en de voorlopige aanhouding.

Artikel 23

Artikel 23 heeft betrekking op de taal die moet worden gebruikt in de over te leggen stukken, te weten de taal van de verzoekende Partij of die van de aangezochte Partij. Deze laatste Partij kan evenwel om een vertaling in één van de talen van de Raad van Europa verzoeken.

Er wordt voorgesteld de volgende verklaring af te leggen:

«Indien het uitleveringsverzoek en de over te leggen stukken opgesteld zijn in de taal van de verzoekende Staat, en deze taal niet het Nederlands, het Frans of het Duits is, moeten zij vergezeld gaan van een vertaling in het Frans.»

s'il s'agit d'une personne qui subit une peine sur son territoire et si des circonstances particulières l'exigent.»

Il est proposé de formuler une réserve identique.

Article 20

L'article 20 réglemente la remise d'objets et leur saisie préalable.

Article 21

L'article 21 concerne le transit.

Le paragraphe 5 de cet article permet aux Parties de déclarer qu'elles c'accorderont le transit d'un individu qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition.

Estimant que l'individu en transit doit bénéficier des mêmes garanties que l'individu extradé, il est proposé de faire, comme la France, le Luxembourg, les Pays-Bas, l'Espagne, la Suède, la déclaration suivante:

«Le Gouvernement belge n'accordera le transit sur son territoire qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition.»

Il s'ensuit donc notamment qu'il refusera le transit de ses nationaux.

Le paragraphe 4 de l'article réglemente le transit par voie aérienne, le survol, l'atterrissage forcé ou non.

Article 22

L'article 22 précise que la procédure applicable à l'extradition et à l'arrestation provisoire est celle de l'État requis.

Article 23

L'article 23 concerne les langues à utiliser dans les pièces à produire: ce sont la langue de la Partie requérante ou celle de la Partie requise. Toutefois, cette dernière pourra réclamer une traduction dans une des langues du Conseil de l'Europe.

Il est proposé de faire la déclaration suivante:

«Si la demande d'extradition et les documents à produire sont rédigés dans la langue de la Partie requérante et que cette langue n'est ni le néerlandais, ni le français, ni l'allemand, ils doivent être accompagnés d'une traduction en langue française.»

Artikel 24

Artikel 24 regelt het probleem van de kosten. Kosten op het grondgebied van de aangezochte Partij komen ten laste van die Partij. De kosten die voortvloeien uit de doortocht van een uitgeleverde persoon zijn ten laste van de verzoekende Partij.

Artikel 25

Artikel 25 geeft een definitie van de term «maatregel». Deze definitie is conform met die van artikel 1, § 1, van de Belgische wet op de uitlevering.

Artikel 26

Artikel 26 biedt de mogelijkheid om met betrekking tot één of meer bepalingen van het Verdrag een voorbehoud te maken. Zoals hiervoren reeds meermaals is aangegeven is België voornemens van deze mogelijkheid gebruik te maken.

Artikel 27

Artikel 27 betreft de territoriale toepasselijkheid.

Artikel 28

Artikel 28 bepaalt de verhouding tussen het Verdrag en de bilaterale overeenkomsten.

Paragraaf 1 bepaalt dat het Verdrag de bepalingen van bilaterale verdragen, conventies of overeenkomsten tot regeling van de uitlevering tussen twee Partijen, doet vervallen.

Zulks heeft tot gevolg dat alle bilaterale overeenkomsten, waarvan sommige reeds zeer oud zijn, die zijn gesloten met de Staten die Partij zijn bij het Verdrag, bij de ratificatie ervan worden opgeheven. Bij de inwerkingtreding van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen zal dit ook het geval zijn voor de bilaterale overeenkomsten gesloten met de partners van dat Akkoord.

Volgende overeenkomsten worden derhalve opgeheven: die met Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Finland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Griekenland, Italië, Israël, Liechtenstein, Noorwegen, Portugal, Zweden, Zwitserland, Tsjecho-Slowakije en Turkije.

Paragraaf 2 biedt aan de Verdragsluitende Partijen de mogelijkheid om met elkaar bilaterale overeenkomsten te sluiten ten einde het Verdrag aan te vullen en de toepassing ervan te vergemakkelijken.

Paragraaf 3 heeft betrekking op het geval waarin twee of meer Verdragsluitende Partijen op het stuk van de uitlevering een zelfde wetgeving hebben. Zij

Article 24

L'article 24 règle la question des frais. Ceux occasionnés sur le territoire de la Partie requise sont à charge de celle-ci; ceux occasionnés par le transit sont à charge de la Partie requérante.

Article 25

L'article 25 définit les mesures de sûreté. Cette définition est conforme à celle donnée par l'article premier, § 1er, de la loi belge sur l'extradition.

Article 26

L'article 26 permet de formuler une ou plusieurs réserves au sujet d'une ou de plusieurs dispositions de la Convention. Comme il a été indiqué à plusieurs reprises ci-dessus, la Belgique compte faire usage de cette faculté.

Article 27

L'article 27 est relatif à l'application territoriale.

Article 28

L'article 28 détermine les relations entre la Convention et les accords bilatéraux.

Le premier paragraphe précise que la Convention abroge les traités, conventions et accords bilatéraux qui, entre Parties, régissent l'extradition.

Il en résulte que toutes les conventions bilatérales, dont certaines très anciennes, avec les États parties à la Convention seront abrogées dès la ratification. Ceci sera déjà également la conséquence de l'entrée en vigueur de la Convention d'application de l'Accord de Schengen avec les partenaires de l'Accord.

Seront donc abrogées les conventions suivantes: celles avec l'Allemagne, l'Autriche, le Danemark, l'Espagne, la Finlande, la France, la Grande-Bretagne, la Grèce, l'Italie, Israël, le Liechtenstein, la Norvège, le Portugal, la Suède, la Suisse, la Tchécoslovaquie, la Turquie.

Le paragraphe 2 permet aux Parties contractantes de conclure entre elles des accords bilatéraux pour compléter et faciliter l'application de la Convention.

Le paragraphe 3 vise le cas où deux ou plusieurs parties contractantes ont en matière d'extradition une loi uniforme. Elles conservent la faculté de régler leurs

behouden het recht om hun wederzijdse betrekkingen ter zake te regelen op grond van die eenvormige wet, maar moeten daarvan de Secretaris-generaal van de Raad van Europa in kennis stellen. Nederland en Luxemburg hebben in dit verband een voorbehoud gemaakt.

Met het oog op de toepassing van het Benelux-Verdrag, dat moderner is en een nauwere samenwerking mogelijk maakt dan het Europees Verdrag, wordt voorgesteld een gelijkaardig voorbehoud te maken:

«Omwille van het bijzonder regime tussen de Beneluxlanden, aanvaardt de Belgische regering de paragrafen 1 en 2 van artikel 28 die betrekking hebben op haar verhoudingen met het Koninkrijk der Nederlanden en het Groot-Hertogdom Luxemburg niet.»

Die verklaring moet worden aangevuld met een tweede verklaring betreffende de betrekkingen tussen de Lidstaten van de Europese Gemeenschap, luidend als volgt:

«De Belgische regering behoudt zich de mogelijkheid voor om af te wijken van deze bepalingen voor wat haar verhoudingen aangaat met de andere Lidstaten van de Europese Gemeenschap.»

Artikel 30

Het Verdrag is een open verdrag. Het Comité van ministers kan aan een Staat die geen lid is van de Raad van Europa vragen toe te treden tot het Verdrag, wat reeds is geschied voor Israël.

3. Bespreking van het eerste Aanvullend Protocol

Het op 15 oktober 1975 gesloten protocol heeft twee doelstellingen:

- 1) het begrip «politiek delict» nader bepalen en aanvullen;
- 2) het toepassingsgebied van de regel «*non bis in idem*» aanvullen en uitbreiden.

Artikel 1

Artikel 1 van het Protocol bepaalt dat volgende delicten niet als een politiek delict worden beschouwd:

- a) de misdrijven tegen de mensheid bedoeld in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide;
- b) de inbreuken bedoeld in de vier Verdragen van Genève, te weten in artikel 20 van het Verdrag inzake de strijdkrachten te velde, in artikel 51 van het

rapports mutuels par cette loi uniforme, mais doivent en aviser le Secrétaire général du Conseil de l'Europe. Les Pays-Bas et le Luxembourg ont fait à ce sujet une réserve.

En vue de maintenir l'application du traité Benelux, qui est plus moderne et permet une coopération plus étroite que la Convention européenne, il est proposé de faire une réserve analogue:

«En raison du régime particulier entre les pays du Benelux, le Gouvernement belge n'accepte pas les paragraphes 1 et 2 de l'article 28 en ce qui concerne ses rapports avec le Royaume des Pays-Bas et le Grand-Duché de Luxembourg.»

Cette déclaration devrait être complétée par une seconde déclaration relative aux relations entre États membres de la Communauté européenne, qui serait libellée comme suit:

«Le Gouvernement belge se réserve la faculté de déroger à ces dispositions en ce qui concerne ses rapports avec les autres États membres de la Communauté européenne.»

Article 30

La Convention est une convention ouverte. Le comité des Ministres peut inviter un État non membre du Conseil de l'Europe à adhérer à la Convention, ce qui a été fait pour Israël.

3. Examen du premier Protocole additionnel

Ce protocole conclu le 15 octobre 1975 a deux objets:

- 1) préciser et compléter la notion d'infraction politique;
- 2) compléter et élargir le champ d'application de la règle «*non bis in idem*».

Article 1er

L'article premier du Protocole précise que ne seront pas considérées comme infraction politique:

- a) les crimes contre l'humanité prévus par la Convention O.N.U. du 9 décembre 1948 pour la prévention et la répression du crime de génocide;
- b) les infractions prévues par les 4 conventions de Genève, soit à l'article 50 de la Convention forces armées en campagne, 51 de la Convention forces

Verdrag betreffende de strijdkrachten ter zee, in artikel 130 van het Verdrag betreffende de behandeling van krijgsgevangenen, en in artikel 147 van het Verdrag betreffende de bescherming van burgers in oorlogstijd;

c) alle soortgelijke schendingen van de oorlogswetten.

Deze aanvullingen van artikel 3 van het uitleveringsverdrag beantwoorden aan de hedendaagse tendens, die erop is gericht bepaalde misdaden als zodanig ernstig te beschouwen dat zij op geen enkele wijze kunnen worden gerechtvaardigd en dat aan de daders ervan geen enkele vorm van onschendbaarheid kan worden verleend.

Deze bepaling neemt artikel VII van het Verdrag inzake de genocide over. Zij is overigens conform met de Verdragen van Genève betreffende de mensenrechten en met de Protocollen ervan.

In dit verband moet worden opgemerkt dat op 27 januari 1974 het Europees Verdrag voor de bestrijding van het terrorisme is ondertekend, dat sedertdien is geratificeerd door het merendeel van de Lid-Staten van de Raad van Europa, zo ook door België op 1 oktober 1985. Op grond van het Verdrag, alsook van dit Protocol worden in het kader van de uitlevering tevens een aantal andere criminele daden niet meer als politieke delicten beschouwd.

Een dergelijke beperking van de uitzonderingen op de uitlevering naar aanleiding van politieke delicten zal voor België overigens geen moeilijkheden meebrengen, aangezien zij wordt afgezwakt door de clausule gericht tegen de discriminatie bedoeld in artikel 3.2 van het Verdrag, op grond waarvan de uitlevering naar niet-democratische landen steeds kan worden geweigerd.

Artikel 2

Artikel 2 van het Protocol is een aanvulling van artikel 9 van het Verdrag betreffende uitlevering, dat betrekking heeft op het beginsel «non bis in idem». Naar luid van artikel 9 wordt dit beginsel slechts toegepast indien reeds een vonnis is gewezen op het grondgebied van de aangezochte Partij, indien deze laatste Partij geen vervolging heeft ingesteld of de vervolging heeft gestaakt.

Naast deze gevallen voorziet het Protocol in de mogelijkheid om de uitlevering te weigeren wanneer ter zake reeds een vonnis is gewezen in een derde Staat die evenwel Partij is bij het Verdrag en dat vonnis aan bepaalde voorwaarden beantwoordt:

- vrijspraak;
- de straf is volledig ondergaan of de straf is bij wege van gratie of amnestie kwijtgescholden;

armées sur mer, 130 de la Convention prisonniers de guerre et 147 de la Convention relative à la protection des civils en temps de guerre;

c) toutes violations analogues aux lois de guerre.

Ces adjonctions à l'article 3 de la Convention d'extradition correspondent à la tendance contemporaine de considérer que certains crimes sont d'une telle gravité qu'aucune justification ne peut leur être donnée et qu'aucune immunité ne peut être accordée à leurs auteurs.

En ce qui concerne la Convention sur le génocide, la présente disposition constitue une reprise de l'article VII de cette Convention. Cette disposition est par ailleurs conforme à l'esprit des conventions et protocoles de Genève sur le droit humanitaire.

Il convient à ce sujet de souligner que, le 27 janvier 1974, avait été signée la Convention européenne pour la répression du terrorisme, qui a été ratifiée depuis par la plupart des pays membres du Conseil de l'Europe, dont la Belgique le 31 octobre 1985. Cette Convention, comme le Protocole, dépolitise une série d'autres actes criminels dans le contexte de l'extradition.

Il convient par ailleurs de noter que cette limitation à l'exception d'extradition pour infraction politique n'est pas de nature à mettre la Belgique en difficulté, dans la mesure où elle est tempérée par la clause de non-discrimination contenue à l'article 3.2 de la Convention, qui permettra toujours le refus d'extradition vers des États non démocratiques.

Article 2

L'article 2 du Protocole complète l'article 9 de la Convention d'extradition relatif au principe «non bis in idem». Dans l'article 9, on n'applique la notion qu'au cas où un jugement avait été rendu dans la Partie requise, ou que celle-ci n'avait pas engagé de poursuite, ou avait mis fin à des poursuites.

Le Protocole ajoute à ces cas la possibilité de refuser l'extradition si un jugement a été rendu dans un État tiers mais partie à la Convention, jugement qui répond à certaines conditions:

- soit en cas d'acquiescement;
- soit au cas où la peine a été entièrement subie, ou a fait l'objet d'une grâce ou d'une amnistie;

— de dader van het strafbare feit is schuldig bevonden zonder oplegging van een sanctie.

De uitlevering kan evenwel worden toegestaan :

— indien het feit is gepleegd tegen een tot de overheidsdienst behorende persoon of zaak;

— indien betrokkene zelf tot de overheidsdienst van de verzoekende Staat behoort;

— indien het feit is gepleegd op het grondgebied van de verzoekende Staat.

Dit artikel vormt overigens geen hindernis voor de toepassing van de ruimere nationale bepalingen betreffende het gevolg van het beginsel «non bis in idem» verbonden aan buitenlandse rechterlijke beslissingen, inzonderheid die welke zijn gewezen in Staten die geen Partij bij het Verdrag zijn.

Deze tekst, welke conform is met de algemene rechtsbeginselen, moet worden aanvaard.

4. Bespreking van het tweede Aanvullend Protocol

Dit Protocol, dat is gedagtekend op 17 maart 1978, heeft tot doel paragraaf 2 van artikel 2 van het Verdrag aan te vullen, artikel 5 en paragraaf 1 van artikel 12 te vervangen en in het Verdrag twee nieuwe artikelen in te voeren, één met betrekking op de bij verstek gewezen vonnissen en één betreffende strafbare feiten waarvoor amnestie is verleend.

Artikel 1

Paragraaf 2 van artikel 2 van het Verdrag, dat betrekking heeft op strafbare feiten waarvoor uitlevering «in ondergeschikt verband» kan worden toegestaan, wordt aangevuld met een bepaling naar luid waarvan die bevoegdheid ook geldt met betrekking tot feiten die slechts strafbaar zijn met geldstraffen.

Op grond van de tekst van het Verdrag was de uitlevering «in ondergeschikt verband» slechts mogelijk voor vrijheidsstraffen of voor maatregelen die vrijheidsbeneming meebrengen. Minder ernstige strafbare feiten die worden gestraft met geldboetes, kunnen evenwel aanzienlijke schade veroorzaken en het is nuttig geacht het Verdrag op dit stuk te wijzigen.

Deze bepaling is conform met de Belgische wetgeving (art. 1, § 3, van de wet betreffende de uitlevering).

Artikel 2

Artikel 2 van het Protocol vervangt artikel 5 van het Verdrag, dat betrekking heeft op de fiscale delicten. Het nieuwe artikel bepaalt dat ongeacht enige

— soit en cas de déclaration de culpabilité non assortie d'une peine.

Toutefois l'extradition pourrait être néanmoins accordée :

— si le fait a été commis contre une personne ou un bien de caractère public;

— si l'intéressé avait un caractère public dans l'État requérant;

— si le fait a été commis sur le territoire de l'État requérant.

Cet article ne fait en outre pas obstacle à l'application de dispositions nationales plus larges concernant l'effet «non bis in idem» attaché aux décisions judiciaires étrangères, notamment celles rendues dans des États non contractants.

Ce texte, conforme aux principes généraux de notre droit, doit être accepté.

4. Examen de deuxième Protocole additionnel

Ce Protocole, qui date du 17 mars 1978, a pour objet de compléter le paragraphe 2 de l'article 2 de la Convention, de remplacer son article 5 et le paragraphe 1 de l'article 12 et d'inclure dans la Convention deux articles nouveaux: l'un relatif aux jugements par défaut, l'autre aux infractions amnistiées.

Article 1er

Le paragraphe 2 de l'article 2 de la Convention relatif aux faits permettant «l'extradition accessoire» est complété par «les faits qui ne sont passibles que d'une sanction pécuniaire».

Le texte de la Convention ne permettait l'«extradition accessoire» que pour des peines ou des mesures de sûreté privatives de liberté. Les infractions pénales mineures punies par des amendes peuvent causer un préjudice important, et il a été jugé utile de modifier la Convention sur ce point.

Cette disposition est conforme à la législation belge (art. 1er, § 3, de la loi sur l'extradition).

Article 2

L'article 2 du Protocole remplace l'article 5 de la Convention relatif aux infractions fiscales. Le nouvel article dispose que l'extradition doit avoir lieu, indé-

regeling ter zake tussen de Verdragsluitende Partijen, de uitlevering steeds moet plaatsvinden wanneer het fiscaal delict zowel in de wetgeving van de verzoevende Staat als in die van de aangezochte Staat wordt beschouwd als een strafbaar feit van dezelfde aard.

Ten einde de voorwaarde van dubbele tenlastelegging in acht te kunnen nemen bepaalt het Protocol dat de feiten volgens de wetgeving van de aangezochte Partij moeten overeenkomen met een strafbaar feit van dezelfde aard.

Deze bepaling is uitermate nuttig, inzonderheid in de Europese context van liberalisering van het kapitaalverkeer.

Het zou overigens niet passen in de evolutie van de internationale rechtshulp dat naar aanleiding van de goedkeuring van een nieuw samenwerkingsinstrument op Europees niveau wordt geopteerd voor een beperkende regeling.

Artikel 3

Artikel 3 vult het Verdrag aan met betrekking tot de bij verstek gewezen vonnissen.

In dit artikel wordt bepaald dat wanneer om de uitlevering wordt verzocht ten einde een bij verstek gewezen strafvonnis of bevel tot vrijheidsbeneming ten uitvoer te leggen, de aangezochte Partij de uitlevering kan weigeren wanneer naar haar oordeel bij het strafproces de rechten van de verdediging niet in acht zijn genomen.

De uitlevering moet evenwel worden toegestaan indien de verzoevende Partij aan de aangezochte Partij op toereikende wijze kan verzekeren dat betrokkene recht heeft op een nieuw proces. Die waarborg moet niet alleen betrekking hebben op het bestaan van een rechtsmiddel maar tevens op de gevolgen ervan.

Dit artikel is nuttig en beantwoordt aan de behoeften op het stuk van de bescherming van de mensenrechten.

Artikel 4

Artikel 4 bepaalt dat de uitlevering niet wordt toegestaan voor delicten waarvoor in de aangezochte Staat amnestie is verleend, op voorwaarde dat die Staat krachtens zijn strafwetgeving bevoegd was strafvervolgning in te stellen.

Deze bepaling vormt een nuttige aanvulling van het Verdrag.

Artikel 5

Artikel 5 vervangt paragraaf 1 van artikel 12, dat betrekking heeft op de verzoeken tot uitlevering.

pendamment de tout arrangement entre Parties contractantes, chaque fois que l'infraction fiscale au regard de la législation de l'État requérant correspond, au regard de la législation de l'État requis, à une infraction de même nature.

Afin de permettre que la condition de double incrimination soit remplie, le Protocole précise que les faits «doivent correspondre selon la loi de la Partie requise à une infraction de même nature».

Cette disposition est extrêmement utile notamment dans le contexte européen de libéralisation des mouvements de capitaux.

Il ne serait, par ailleurs, pas conforme à l'évolution de la coopération judiciaire internationale d'adopter une solution restrictive à l'occasion de l'adoption d'un nouvel instrument de coopération sur le plan européen.

Article 3

L'article 3 complète la Convention en ce qui concerne les jugements par défaut.

Il est précisé qu'en cas de demande d'extradition afin d'exécuter une peine ou une mesure de sûreté prononcée par une décision rendue par défaut, la Partie requise peut refuser l'extradition si elle estime que la procédure de jugement n'a pas satisfait aux droits de la défense.

Toutefois l'extradition sera accordée si la Partie requérante donne des assurances jugées suffisantes par la Partie requise que l'intéressé a droit à une nouvelle procédure de jugement. Ces assurances doivent couvrir non seulement l'existence d'une voie de recours, mais aussi les effets de celle-ci.

Cet article est utile et correspond aux nécessités de la protection des droits de l'homme.

Article 4

L'article 4 précise que l'extradition ne sera pas accordée pour une infraction amnistiée dans l'État requis, pour autant que celui-ci avait compétence pour poursuivre cette infraction selon sa propre loi pénale.

Ce complément à la Convention est utile.

Article 5

L'article 5 remplace le paragraphe 1 de l'article 12 concernant la transmission des requêtes d'extradition.

Het bepaalt dat de mogelijkheid het verzoek langs diplomatieke weg te doen, zoals is bepaald in het Verdrag, wordt gehandhaafd maar slechts in ondergeschikt verband. Over het algemeen wordt gekozen voor de rechtstreekse weg, te weten een schriftelijk verzoek van het ene ministerie van Justitie naar het andere. Op die wijze kan het verzoek sneller worden toegezonden. Deze regeling geldt overigens reeds in de Benelux en zal binnenkort ook worden aangewend in het kader van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen (art. 65). Er kan, op grond van een regeling gesloten tussen twee of meer Verdragsluitende Partijen, ook worden gekozen voor een andere wijze van toezending.

De Regering zal een voorbehoud maken bij de toepassing van deze bepaling, overeenkomstig de mogelijkheid voorzien in artikel 9.2, e), van het protocol. Tijdens een overgangperiode zal de rechtstreekse weg tussen de ministeries van Justitie enkel toegepast worden tussen de leden van de Europese Unie, volgens de bepalingen van het akkoord van San Sebastian (*cf. infra*).

5. De Overeenkomst van San Sebastian

Deze Overeenkomst heeft tot doel de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken tussen de Lidstaten van de Europese Gemeenschappen te vereenvoudigen en te moderniseren.

Artikel 1

Artikel 1 biedt aan de Staten die Partij zijn bij de Overeenkomst, de mogelijkheid om de centrale autoriteit aan te wijzen die belast is met de toezending van uitleveringsverzoeken. Het kan in dit verband gaan om het ministerie van Buitenlandse Zaken, het ministerie van Justitie, of wanneer het gaat om federale Staten de ministeries van Justitie van ieder federaal gebied. Met betrekking tot België wordt het ministerie van Justitie als centrale autoriteit aangewezen, zulks overeenkomstig met hetgeen hiervoren is gesteld in verband met artikel 5 van het tweede aanvullend Protocol.

Artikelen 2 tot 4

Artikel 2 voorziet in de overzending van uitleveringsverzoeken via telekopieerapparaten. Dit artikel strekt ertoe de overzending van de verzoeken te bespoedigen en toch te waarborgen dat zij hun bestemming bereken. De herkomst en de vertrouwelijkheid worden gewaarborgd door gebruik te maken van cryptoapparatuur aangepast aan het telekopieerapparaat (art. 3).

De twaalf Lidstaten hebben reeds overleg gepleegd ten einde de technische kenmerken te bepalen van het materieel dat moet worden aangekocht.

Il prévoit que la voie diplomatique, prévue par la Convention, est conservée, mais à titre accessoire. C'est la voie directe, de ministère de la Justice à ministère de la Justice qui est retenue à titre principal. Cette voie sera plus rapide. C'est le système qui a déjà été adopté au sein du Benelux et qui va entrer en vigueur dans le contexte de la Convention d'application de l'Accord de Schengen (art. 65). Une autre voie peut être choisie, par un arrangement conclu entre deux ou plusieurs Parties contractantes.

Le Gouvernement entend faire une réserve à l'application de cette disposition, conformément à la possibilité de réserve prévue à l'article 9.2.c du protocole. Dans une période transitoire, la voie directe entre ministères de la Justice sera appliquée uniquement entre les membres de l'Union européenne, en suivant les dispositions de l'accord de San Sebastian (*voir infra*).

5. L'Accord de San Sebastian

Cet Accord a pour objectif de simplifier et de moderniser les modes de transmission des demandes d'extradition entre les Douze.

Article 1er

L'article 1er permet aux États parties de déterminer l'autorité centrale responsable de la transmission des demandes d'extradition. Cette autorité peut être le ministère des Affaires étrangères, celui de la Justice ou, en ce qui concerne les États fédéraux, les ministères de la Justice de chaque entité fédérée. En ce qui concerne la Belgique, l'autorité désignée sera le ministère de la Justice.

Articles 2 à 4

L'article 2 prévoit la transmission des demandes par télécopie. Le but de cet article est d'accélérer la transmission des demandes, tout en garantissant qu'elles parviennent bien à leur destinataire. L'origine et la confidentialité de la transmission seront garanties par l'usage d'un appareil cryptographique adapté au télécopieur (art. 3).

Une concertation a déjà eu lieu entre les Douze, afin de déterminer les caractéristiques techniques du matériel à acquérir.

Ten einde de authenticiteit van de stukken te waarborgen moet de bevoegde autoriteit van de verzoevende Staat de overgezonden stukken voor eensluidend met het origineel verklaren en de paginering ervan aangeven (art. 4). Dit artikel beoogt de oplossing van de problemen betreffende het authentiek maken van stukken, die ontstaan wanneer gebruik wordt gemaakt van telecommunicatienetwerken. Naar luid van deze regeling moeten de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Staat niet langer de authenticiteit van de stukken nagaan; zij aanvaarden zonder meer de ter zake door de verzoevende Staat afgelegde verklaring. Een dergelijke regeling is gegrond op wederzijds vertrouwen tussen Staten. Met het oog op de toepassing van deze bepaling moet artikel 3 van de wet op de uitlevering noodzakelijkerwijs worden gewijzigd. Een speciaal daartoe uitgewerkt ontwerp van wet zal u overigens worden voorgelegd.

*
* *

Dit zijn de beschouwingen die dit ontwerp van wet oproept.

*
* *

In toekomstige ontwerpen van wet zal rekening worden gehouden met de opmerkingen van de Raad van State om de verwijzing naar de onderverdeling van artikel 77 van de Grondwet te schrappen en om de inleidende zin van artikel 2 te wijzigen.

Aangezien het ontwerp van wet vier verschillende verdragen behandelt, komt het de duidelijkheid ten goede om elk verdrag afzonderlijk en volledig te vermelden.

In plaats van «gedaan te», werden de woorden «opgemaakt te» gebruikt aangezien de Raad dit in vorige adviezen aanraadde.

De minister van Buitenlandse Zaken,

Erik DERYCKE.

De minister van Justitie,

Stefaan DE CLERCK.

Enfin, en vue de garantir l'authenticité des pièces, l'autorité compétente de l'État requérant certifiera la conformité aux originaux des documents transmis et en indiquera la pagination (art. 4). Cet article vise à rencontrer le problème de l'authentification des pièces en cas d'utilisation de réseaux de télécommunication. En vertu de ce système, il n'appartiendra plus aux autorités compétentes de l'État requis de vérifier l'authenticité des pièces, elles accepteront la déclaration faite à ce sujet par l'État requérant. Un tel système repose sur la confiance mutuelle des États. L'application de cette disposition impose la modification de l'article 3 de la loi sur les extraditions. Un projet de loi spécifique vous est soumis par ailleurs sur ce point.

*
* *

Telles étaient les considérations qu'appelait le présent projet de loi.

*
* *

Il sera tenu compte, lors des futurs projets de loi, des remarques du Conseil d'État concernant l'indication de la subdivision de l'article 77 de la Constitution et concernant le changement du texte néerlandais de l'article 2.

Étant donné que le projet de loi traite de quatre différents accords, il est préférable pour raisons de clarté de mentionner chaque accord séparément et de manière complète.

À la place de «gedaan te», les mots «opgemaakt te» ont été choisis parce que le Conseil d'État l'avait conseillé dans des avis précédents.

Le ministre des Affaires étrangères,

Erik DERYCKE.

Le ministre de la Justice,

Stefaan DE CLERCK.

WETSONTWERP

ALBERT II,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze minister van Buitenlandse Zaken en van Onze minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

Onze minister van Buitenlandse Zaken en Onze minister van Justitie zijn gelast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam aan de Wetgevende Kamers voor te leggen en bij de Senaat in te dienen:

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77, eerste lid, 6°, van de Grondwet.

Art. 2

De volgende Internationale Akten zullen volkomen uitwerking hebben:

a) Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957;

b) Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 15 oktober 1975;

c) Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 17 maart 1978;

d) Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, opgemaakt te San Sebastian op 26 mei 1989.

Gegeven te Châteauneuf-de-Grasse, 20 augustus 1996.

ALBERT

Van Koningswege:

De minister van Buitenlandse Zaken,

Erik DERYCKE.

De minister van Justitie,

Stefaan DE CLERCK.

PROJET DE LOI

ALBERT II,

Roi des Belges,

À tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur la proposition de Notre ministre des Affaires étrangères et de Notre ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Notre ministre des Affaires étrangères et Notre ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives et de déposer au Sénat, le projet de loi dont la teneur suit:

Article premier

La présente loi règle une matière visée à l'article 77, alinéa 1er, 6°, de la Constitution.

Art. 2

Les Actes internationaux suivants sortiront leur plein et entier effet:

a) Convention européenne d'extradition, faite à Paris le 13 décembre 1957;

b) Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 15 octobre 1975;

c) Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, faite à Strasbourg le 17 mars 1978;

d) Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sebastian le 26 mai 1989.

Donné à Châteauneuf-de-Grasse, le 20 août 1996.

ALBERT

Par le Roi:

Le ministre des Affaires étrangères,

Erik DERYCKE.

De minister van Justitie,

Stefaan DE CLERCK.

VERTALING

**EUROPEES VERDRAG BETREFFENDE
UITLEVERING**

De Regeringen die dit Verdrag hebben ondertekend, leden van de Raad van Europa,

Overwegende dat het doel van de Raad van Europa is het tot stand brengen van een grotere eenheid tussen zijn leden;

Overwegende dat dit doel kan worden bereikt door het sluiten van overeenkomsten of door het volgen van een gemeenschappelijke gedragslijn op juridisch gebied;

Overtuigd dat het aanvaarden van eenvormige regels op het gebied van uitlevering bevorderlijk is voor deze eenwording;

Zijn als volgt overeengekomen:

Artikel 1

Verplichting tot uitlevering

De Verdragsluitende Partijen verbinden zich om, overeenkomstig de regels en onder de voorwaarden in de volgende artikelen bepaald, elkander de personen uit te leveren, die door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Partij vervolgd worden ter zake van een strafbaar feit of gezocht worden tot tenuitvoerlegging van een straf of maatregel.

Artikel 2

Feiten die tot uitlevering kunnen leiden

1. Tot uitlevering zullen kunnen leiden feiten die krachtens de wetten van de verzoekende Partij en van de aangezochte Partij strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt, met een maximum van ten minste een jaar of met een zwaardere straf. Wanneer er binnen het gebied van de verzoekende Partij een straf of een maatregel is opgelegd moet die straf of die maatregel ten minste de duur van vier maanden hebben.

2. Indien het verzoek om uitlevering betrekking heeft op verscheidene, afzonderlijke feiten die alle krachtens de wet van de verzoekende en van de aangezochte Partij strafbaar zijn gesteld met vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt, maar waarvan sommige niet voldoen aan de voorwaarde met betrekking tot de hoogte van de straf, is de aangezochte Partij bevoegd de uitlevering eveneens voor deze laatste feiten toe te staan.

3. Iedere Verdragsluitende Partij wier wetgeving de uitlevering voor bepaalde in het eerste lid van dit artikel bedoelde strafbare feiten niet toestaat, kan — voor zover het haar betreft — deze strafbare feiten van de werking van dit Verdrag uitsluiten.

4. Iedere Verdragsluitende Partij die van de mogelijkheid, voorzien in het derde lid van dit artikel, gebruik wil maken, doet bij de nederlegging van haar akte van bekrachtiging of toetreding aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa een lijst van de strafbare feiten waarvoor uitlevering wordt toegestaan of een lijst van de strafbare feiten waarvoor uitlevering niet wordt toe-

**TEXTE DE LA CONVENTION EUROPÉENNE
D'EXTRADITION**

Les Gouvernements signataires, Membres du Conseil de l'Europe,

Considérant que le but du Conseil de l'Europe est de réaliser une union plus étroite entre ses Membres;

Considérant que cet objectif peut être atteint par la conclusion d'accords ou par l'adoption d'une action commune dans le domaine juridique;

Convaincus que l'acceptation de règles uniformes en matière d'extradition est de nature à faire progresser cette œuvre d'unification;

Sont convenus de ce qui suit:

Article 1er**Obligation d'extrader**

Les Parties Contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, selon les règles et sous les conditions déterminées par les articles suivants, les individus qui sont poursuivis pour une infraction ou recherchés aux fins d'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté par les autorités judiciaires de la Partie requérante.

Article 2

Faits donnant lieu à extradition

1. Donneront lieu à extradition les faits punis par les lois de la Partie requérante et de la Partie requise d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté d'un maximum d'au moins un an ou d'une peine plus sévère. Lorsqu'une condamnation à une peine est intervenue ou qu'une mesure de sûreté a été infligée sur le territoire de la Partie requérante, la sanction prononcée devra être d'une durée d'au moins quatre mois.

2. Si la demande d'extradition vise plusieurs faits distincts punis chacun par la loi de la Partie requérante et de la Partie requise d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté, mais dont certains ne remplissent pas la condition relative au taux de la peine, la Partie requise aura la faculté d'accorder également l'extradition pour ces derniers.

3. Toute Partie Contractante dont la législation n'autorise pas l'extradition pour certaines infractions visées au paragraphe 1 du présent article pourra, en ce qui la concerne, exclure ces infractions du champ d'application de la convention.

4. Toute Partie Contractante qui voudra se prévaloir de la faculté prévue au paragraphe 3 du présent article notifiera au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, au moment du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, soit une liste des infractions pour lesquelles l'extradition est autorisée, soit une liste des infractions pour lesquelles l'extradition est exclue, en indi-

gestaan, toekomen, een en ander met vermelding van de wettelijke voorschriften die uitlevering toestaan dan wel uitsluiten. De Secretaris-Generaal van de Raad doet deze lijsten aan de andere ondertekenende regeringen toekomen.

5. Indien later andere strafbare feiten door de wetgeving van een Verdragsluitende Partij van uitlevering worden uitgesloten, geeft die Partij hiervan kennis aan de Secretaris-Generaal van de Raad, die de andere ondertekenende regeringen ter zake inlicht. Deze kennisgeving heeft eerst gevolg na afloop van een termijn van drie maanden, te rekenen van de datum van ontvangst door de Secretaris-Generaal.

6. Iedere Partij die van de in de beide voorgaande leden voorziene mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, kan te allen tijde strafbare feiten die van de werking van dit Verdrag waren uitgesloten, daaraan onderwerpen. Zij brengt deze wijzigingen ter kennis van de Secretaris-Generaal van de Raad, die deze aan de andere ondertekenende regeringen mededeelt.

7. Iedere Partij kan het beginsel van wederkerigheid toepassen met betrekking tot strafbare feiten die krachtens dit artikel van de werking van dit Verdrag zijn uitgesloten.

Artikel 3

Politieke delicten

1. Uitlevering wordt niet toegestaan, indien het strafbare feit waarvoor zij wordt verzocht, door de aangezochte Partij als een politiek delict of als een met een dergelijk delict samenhangend feit wordt beschouwd.

2. Hetzelfde geldt, indien de aangezochte Partij ernstige redenen heeft aan te nemen dat het verzoek tot uitlevering voor een niet-politiek delict is gedaan met de bedoeling een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid, dan wel dat de positie van de betrokkene om een van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed.

3. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt de aanslag op het leven van een Staatshoofd of van een zijner familieleden niet als politiek delict beschouwd.

4. De toepassing van dit artikel tast de verplichtingen die de Partijen op zich hebben genomen of zullen nemen uit hoofde van andere internationale overeenkomsten van multilaterale aard niet aan.

Artikel 4

Militaire delicten

Dit Verdrag is niet van toepassing op uitlevering voor militaire delicten, die niet tevens strafbare feiten naar de gewone strafwet zijn.

Artikel 5

Fiscale delicten

Inzake retributies, belastingen, douane en deviezen wordt uitlevering overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag slechts

quant les dispositions légales autorisant ou excluant l'extradition. Le Secrétaire Général du Conseil communiquera ces listes aux autres gouvernements signataires.

5. Si, par la suite, d'autres infractions viennent à être exclues de l'extradition par la législation d'une Partie Contractante, celle-ci notifiera cette exclusion au Secrétaire Général du Conseil qui en informera les autres signataires. Cette notification ne prendra effet qu'à l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la date de sa réception par le Secrétaire général.

6. Toute Partie qui aura fait usage de la faculté prévue aux paragraphes 4 et 5 du présent article pourra à tout moment soumettre à l'application de la présente convention des infractions qui en ont été exclues. Elle notifiera ces modifications au Secrétaire Général du Conseil qui les communiquera aux autres signataires.

7. Toute Partie pourra appliquer la règle de la réciprocité en ce qui concerne les infractions exclues du champ d'application de la convention en vertu du présent article.

Article 3

Infractions politiques

1. L'extradition ne sera pas accordée si l'infraction pour laquelle elle est demandée est considérée par la Partie requise comme une infraction politique ou comme un fait connexe à une telle infraction.

2. La même règle s'appliquera si la Partie requise a des raisons sérieuses de croire que la demande d'extradition motivée par une infraction de droit commun a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir un individu pour des considérations de race, de religion, de nationalité ou d'opinions politiques ou que la situation de cet individu risque d'être aggravée pour l'une ou l'autre de ces raisons.

3. Pour l'application de la présente convention, l'attentat à la vie d'un Chef d'État ou d'un membre de sa famille ne sera pas considéré comme infraction politique.

4. L'application du présent article n'affectera pas les obligations que les Parties auront assumées ou assumeront aux termes de toute autre convention internationale de caractère multilatéral.

Article 4

Infractions militaires

L'extradition à raison d'infractions militaires qui ne constituent pas des infractions de droit commun est exclue du champ d'application de la présente convention.

Article 5

Infractions fiscales

En matière de taxes et impôts, de douane, de change, l'extradition sera accordée, dans les conditions prévues par la

toegestaan, indien ten aanzien van elk delict of elke groep van delicten tussen twee of meer Verdragsluitende Partijen daartoe is besloten.

Artikel 6

Uitlevering van onderdanen

1. (a) Iedere Verdragsluitende Partij is bevoegd de uitlevering van haar onderdanen te weigeren.

(b) Iedere Verdragsluitende Partij kan in een verklaring afgelegd bij ondertekening of bij nederlegging van haar akte van bekrachtiging of toetreding, een definitie geven van de betekenis die de uitdrukking «onderdanen» in het onderhavige Verdrag voor haar heeft.

(c) De hoedanigheid van onderdaan wordt beoordeeld naar de toestand op het ogenblik van de beslissing over de uitlevering. Niettemin kan de aangezochte Partij zich eveneens op het bepaalde onder (a) beroepen, indien de hoedanigheid van onderdaan eerst is toegekend tussen het tijdstip der beslissing en de voor de overlevering voorziene datum.

2. Indien de aangezochte Partij haar onderdaan niet uitlevert, moet zij op verzoek van de andere Partij de zaak aan haar bevoegde autoriteiten voorleggen, opdat, indien daartoe aanleiding bestaat, een strafvervolgning kan worden ingesteld. Te dien einde zullen de op het strafbare feit betrekking hebbende dossiers, inlichtingen en voorwerpen kosteloos worden toegezonden op de in het eerste lid van artikel 12 bepaalde wijze. De verzoekende Partij wordt van het gevolg dat aan haar verzoek is gegeven op de hoogte gesteld.

Artikel 7

Plaats waar het feit begaan is

1. De aangezochte Partij kan weigeren een persoon uit te leveren voor een strafbaar feit dat volgens de wetgeving van die Partij geheel of ten dele op haar grondgebied of op een daarmee gelijkgestelde plaats is gepleegd.

2. Wanneer het strafbare feit dat aan het verzoek tot uitlevering ten grondslag ligt is begaan buiten het grondgebied van de verzoekende Partij, kan de uitlevering slechts geweigerd worden, indien de wet van de aangezochte Partij, hetzij vervolging van een dergelijk buiten haar grondgebied gepleegd strafbaar feit, hetzij uitlevering wegens het aan het verzoek ten grondslag liggende feit, niet toelaat.

Artikel 8

Vervolg ter zake van dezelfde feiten

Een aangezochte Partij kan weigeren een persoon wiens uitlevering is verzocht, uit te leveren, indien die persoon door haar wordt vervolgd ter zake van het feit of de feiten waarvoor uitlevering is verzocht.

Artikel 9

«Non bis in idem»

Uitlevering wordt niet toegestaan, wanneer de persoon wiens uitlevering is verzocht, ter zake van het feit of van de feiten waar-

présente convention, seulement s'il en a été ainsi décidé entre Parties Contractantes pour chaque infraction ou catégorie d'infractions.

Article 6

Extradition des nationaux

1. (a) Toute Partie Contractante aura la faculté de refuser l'extradition de ses ressortissants.

(b) Chaque Partie Contractante pourra, par une déclaration faite au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, définir, en ce qui la concerne, le terme «ressortissants» au sens de la présente convention.

(c) La qualité de ressortissant sera appréciée au moment de la décision sur l'extradition. Toutefois, si cette qualité n'est reconnue qu'entre l'époque de la décision et la date envisagée pour la remise, la Partie requise pourra également se prévaloir de la disposition de l'alinéa (a) du présent paragraphe.

2. Si la Partie requise n'extrade pas son ressortissant, elle devra, sur la demande de la Partie requérante, soumettre l'affaire aux autorités compétentes afin que des poursuites judiciaires puissent être exercées s'il y a lieu. À cet effet, les dossiers, informations et objets relatifs à l'infraction seront adressés gratuitement par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 12. La Partie requérante sera informée de la suite qui aura été donnée à sa demande.

Article 7

Lieu de perpétration

1. La Partie requise pourra refuser d'extrader l'individu réclamé à raison d'une infraction qui, selon sa législation, a été commise en tout ou en partie sur son territoire ou en un lieu assimilé à son territoire.

2. Lorsque l'infraction motivant la demande d'extradition aura été commise hors du territoire de la Partie requérante, l'extradition ne pourra être refusée que si la législation de la Partie requise n'autorise pas la poursuite d'une infraction du même genre commise hors de son territoire ou n'autorise pas l'extradition pour l'infraction faisant l'objet de la demande.

Article 8

Poursuites en cours pour les mêmes faits

Une Partie requise pourra refuser d'extrader un individu réclamé si cet individu fait l'objet de sa part de poursuites pour le ou les faits à raison desquels l'extradition est demandée.

Article 9

«Non bis in idem»

L'extradition ne sera pas accordée lorsque l'individu réclamé a été définitivement jugé par les autorités compétentes de la Partie

op dit verzoek was gegrond, door de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij onherroepelijk is berecht. Uitlevering kan worden geweigerd, indien de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij hebben besloten ter zake van hetzelfde feit of dezelfde feiten geen vervolging in te stellen, dan wel een ingestelde vervolging te staken.

Artikel 10

Verjaring

Uitlevering wordt niet toegestaan, indien volgens de wet van de verzoekende Partij of die van de aangezochte Partij het recht tot strafvervolgning of de straf is verjaard.

Artikel 11

Doodstraf

Indien op het feit waarvoor uitlevering wordt verzocht, door de wet van de verzoekende Partij de doodstraf is gesteld en deze straf volgens de wet van de aangezochte Partij tegen dat feit niet wordt bedreigd of met betrekking tot dat feit door die Partij algemeen niet wordt toegepast, kan de inwilliging van het uitleveringsverzoek afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat de verzoekende Partij ter beoordeling van de aangezochte Partij genoegzame waarborgen biedt dat de doodstraf niet ten uitvoer zal worden gelegd.

Artikel 12

Verzoek en stukken ter ondersteuning daarvan

1. Het verzoek wordt schriftelijk gedaan en langs diplomatieke weg aangeboden. Twee of meer Partijen kunnen onderling rechtstreeks een andere wijze van mededelen overeenkomen.

2. Tot staving van het verzoek dienen te worden overgelegd:

a) het origineel of een authentiek afschrift, hetzij van een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling, hetzij van een bevel tot aanhouding of van een andere akte die dezelfde kracht heeft, opgemaakt in de vorm voorgeschreven door de wet van de verzoekende Partij;

b) een overzicht van de feiten waarvoor uitlevering wordt verzocht. De tijd en plaats, waarop de feiten begaan zijn, hun wettelijke omschrijving en de verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen dienen zo nauwkeurig mogelijk te worden vermeld; en

c) een afschrift van de toepasselijke wetsbepalingen of, indien zulks niet mogelijk is, een verklaring aangaande het toepasselijke recht, alsmede een zo nauwkeurig mogelijk signalement van de opgeëiste persoon, en alle andere inlichtingen die van belang zijn om zijn identiteit en nationaliteit vast te stellen.

Artikel 13

Aanvullende inlichtingen

Indien de door de verzoekende Partij verstrekte inlichtingen onvoldoende blijken te zijn om de aangezochte Partij in staat te stellen overeenkomstig dit Verdrag een beslissing te nemen, doet de laatstgenoemde Partij het verzoek de noodzakelijke aanvullingen op deze inlichtingen te mogen ontvangen en kan zij een termijn stellen waarbinnen deze ontvangen moeten zijn.

requis, pour le ou les faits à raison desquels l'extradition est demandée. L'extradition pourra être refusée si les autorités compétentes de la Partie requise ont décidé de ne pas engager de poursuites ou de mettre fin aux poursuites qu'elles ont exercées pour le ou les mêmes faits.

Article 10

Prescription

L'extradition ne sera pas accordée si la prescription de l'action ou de la peine est acquise d'après la législation soit de la Partie requérante, soit de la Partie requise.

Article 11

Peine capitale

Si le fait à raison duquel l'extradition est demandée, est puni de la peine capitale par la loi de la Partie requérante et que, dans ce cas, cette peine n'est pas prévue par la législation de la Partie requise, ou n'y est généralement pas exécutée, l'extradition pourra n'être accordée qu'à la condition que la Partie requérante donne des assurances jugées suffisantes par la Partie requise, que la peine capitale ne sera pas exécutée.

Article 12

Requête et pièces à l'appui

1. La requête sera formulée par écrit et présentée par la voie diplomatique. Une autre voie pourra être convenue par arrangement direct entre deux ou plusieurs Parties.

2. Il sera produit à l'appui de la requête:

a) l'original ou l'expédition authentique soit d'une décision de condamnation exécutoire, soit d'un mandat d'arrêt ou de toutes autres actes ayant la même force, délivré dans les formes prescrites par la loi de la Partie requérante;

b) un exposé des faits pour lesquels l'extradition est demandée. Le temps et le lieu de leur perpétration, leur qualification légale et les références aux dispositions légales qui leur sont applicables seront indiqués le plus exactement possible; et

c) une copie des dispositions légales applicables ou, si cela n'est pas possible, une déclaration sur le droit applicable, ainsi que le signalement aussi précis que possible de l'individu réclamé et tous autres renseignements de nature à déterminer son identité et sa nationalité.

Article 13

Complément d'informations

Si les informations communiquées par la Partie requérante se révèlent insuffisantes pour permettre à la Partie requise de prendre une décision en application de la présente convention, cette dernière Partie demandera le complément d'informations nécessaire et pourra fixer un délai pour l'obtention de ces informations.

Artikel 14

Specialiteitsbeginsel

1. De uitgeleverde persoon wordt niet vervolgd, berecht of in hechtenis gesteld met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, noch aan enige andere beperking van zijn persoonlijke vrijheid onderworpen, wegens enig ander voor de overlevering begaan feit dan dat hetwelk de reden tot uitlevering is geweest, behalve in de volgende gevallen:

a) wanneer de Partij die hem uitgeleverd heeft, erin toestemt. Daartoe moet een verzoek worden ingediend vergezeld van de in artikel 12 genoemde stukken en van een door een rechterlijk ambtenaar opgemaakt proces-verbaal, waarin de verklaringen van de uitgeleverde persoon zijn opgenomen. De toestemming wordt gegeven, indien het strafbare feit waarvoor zij verzocht wordt, op zichzelf de verplichting tot uitlevering krachtens dit Verdrag meebrengt;

b) wanneer de uitgeleverde persoon, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, niet binnen de 45 dagen die op zijn definitieve invrijheidstelling volgden, het grondgebied van de Partij aan welke hij was uitgeleverd, heeft verlaten of indien hij na dit gebied verlaten te hebben daarin is teruggekeerd.

2. De verzoekende Partij kan echter de maatregelen nemen die nodig zijn voor een eventuele uitzetting uit haar grondgebied of voor een stuiting van de verjaring overeenkomstig haar wet, daaronder begrepen het instellen van een verstekprocedure.

3. Wanneer de omschrijving van het te laste gelegde feit in de loop van de procedure wordt gewijzigd, wordt de uitgeleverde persoon slechts vervolgd of berecht voor zover de elementen van het opnieuw omschreven feit uitlevering zouden gedogen.

Artikel 15

Verderlevering aan een derde Staat

Behoudens in het geval bedoeld in het eerste lid onder b) van artikel 14, heeft de verzoekende Partij de toestemming van de aangezochte Partij nodig om de persoon die aan haar overgeleverd is en die gezocht wordt door een andere Partij of door een derde Staat die geen Partij bij dit Verdrag is, aan die andere Partij of aan die Staat uit te leveren ter zake van strafbare feiten, gepleegd vóór de overlevering. De aangezochte Partij kan overlegging van de in artikel 12, tweede lid, bedoelde stukken eisen.

Artikel 16

Voorlopige aanhouding

1. In geval van spoed kunnen de bevoegde autoriteiten van de verzoekende Partij de voorlopige aanhouding van de gezochte persoon verzoeken; de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij beslissen overeenkomstig haar wet op dit verzoek.

2. Het verzoek om voorlopige aanhouding dient te vermelden dat een van de in artikel 12, tweede lid, onder a) bedoelde stukken aanwezig is en kennis te geven van het voornemen een uitleveringsverzoek te zenden; het vermeldt tevens het strafbare feit waarvoor uitlevering zal worden verzocht, de tijd waarop en de plaats waar het begaan is, alsmede voor zover mogelijk, het signalement van de gezochte persoon.

Article 14

Règle de la spécialité

1. L'individu qui aura été livré ne sera ni poursuivi, ni jugé, ni détenu en vue de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, ni soumis à toute autre restriction de sa liberté individuelle, pour un fait quelconque antérieur à la remise, autre que celui ayant motivé l'extradition, sauf dans les cas suivants:

a) lorsque la Partie qui l'a livré y consent. Une demande sera présentée à cet effet, accompagnée des pièces prévues à l'article 12 et d'un procès-verbal judiciaire consignant les déclarations de l'extradé. Ce consentement sera donné lorsque l'infraction pour laquelle il est demandé entraîne elle-même l'obligation d'extrader aux termes de la présente convention;

b) lorsqu'ayant eu la possibilité de le faire, l'individu extradé n'a pas quitté dans les 45 jours qui suivent son élargissement définitif, le territoire de la Partie à laquelle il a été livré ou s'il y est retourné après l'avoir quitté.

2. Toutefois, la Partie requérante pourra prendre les mesures nécessaires en vue d'une part d'un renvoi éventuel du territoire, d'autre part d'une interruption de la prescription conformément à sa législation, y compris le recours à une procédure par défaut.

3. Lorsque la qualification donnée au fait incriminé sera modifiée au cours de la procédure, l'individu extradé ne sera poursuivi ou jugé que dans la mesure où les éléments constitutifs de l'infraction nouvellement qualifiée permettraient l'extradition.

Article 15

Réextradition à un État tiers

Sauf dans le cas prévu au paragraphe 1er, alinéa b), de l'article 14, l'assentiment de la Partie requise sera nécessaire pour permettre à la Partie requérante de livrer à une autre Partie ou à un État tiers l'individu qui lui aura été remis et qui serait recherché par l'autre Partie ou par l'État tiers pour des infractions antérieures à la remise. La Partie requise pourra exiger la production des pièces prévues au paragraphe 2 de l'article 12.

Article 16

Arrestation provisoire

1. En cas d'urgence, les autorités compétentes de la Partie requérante pourront demander l'arrestation provisoire de l'individu recherché; les autorités compétentes de la Partie requise statueront sur cette demande conformément à la loi de cette Partie.

2. La demande d'arrestation provisoire indiquera l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa a), de l'article 12 et fera part de l'intention d'envoyer une demande d'extradition; elle mentionnera l'infraction pour laquelle l'extradition sera demandée, le temps et le lieu où elle a été commise ainsi que, dans la mesure du possible, le signalement de l'individu recherché.

3. Het verzoek om voorlopige aanhouding wordt aan de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij toegezonden, hetzij langs diplomatieke weg, hetzij rechtstreeks per post of telegram, hetzij via de Organisation internationale de Police criminelle — Interpol, hetzij op iedere andere wijze waarbij schriftelijk van het verzoek blijkt of die door de aangezochte Partij wordt toegelaten. De verzoekende autoriteit wordt onverwijld ingelicht omtrent het gevolg dat aan haar verzoek is gegeven.

4. De voorlopige aanhouding kan worden beëindigd, indien de aangezochte Partij niet binnen een termijn van 18 dagen na het begin van de aanhouding het uitleveringsverzoek en de in artikel 12 genoemde stukken ontvangen heeft; de voorlopige aanhouding mag in geen geval langer duren dan 40 dagen. Voorlopige invrijheidstelling is evenwel op ieder ogenblik mogelijk, met dien verstande dat de aangezochte Partij daarbij alle maatregelen dient te nemen, die zij noodzakelijk acht om de vlucht van de persoon wiens aanhouding is verzocht te voorkomen.

5. De invrijheidstelling vormt geen beletsel voor een nieuwe aanhouding en voor uitlevering indien het uitleveringsverzoek alsnog wordt ontvangen.

Artikel 17

Samenloop van verzoeken

Indien de uitlevering van een persoon door verschillende staten wordt verzocht, hetzij voor hetzelfde feit, hetzij voor verschillende feiten, houdt de aangezochte Partij bij haar beslissing rekening met alle omstandigheden en met name met de ernst van de strafbare feiten, de plaats waar zij begaan zijn, de dagtekening van de onderscheiden verzoeken, de nationaliteit van de opgeëiste persoon en de mogelijkheid van latere uitlevering aan een andere staat.

Artikel 18

Overlevering van de uitgeleverde

1. De aangezochte Partij brengt haar beslissing ten aanzien van de uitlevering op de in artikel 12, eerste lid, bedoelde wijze ter kennis van de verzoekende Partij.

2. Iedere gehele of gedeeltelijke weigering dient met redenen te zijn omkleed.

3. In geval van inwilliging van het verzoek dient de verzoekende Partij te worden ingelicht omtrent de plaats en de datum van overlevering, alsmede omtrent de duur van de door de opgeëiste persoon met het oog op de uitlevering ondergane vrijheidsbeneming.

4. Onverminderd het bepaalde in het vijfde lid van dit artikel kan de opgeëiste persoon, indien hij niet op de vastgestelde datum is overgenomen, na afloop van een termijn van 15 dagen te rekenen van die datum, in vrijheid worden gesteld en hij wordt in elk geval in vrijheid gesteld na verloop van een termijn van 30 dagen; de aangezochte Partij kan weigeren om hem voor hetzelfde feit uit te leveren.

5. In geval van overlevering of de overneming van de uit te leveren persoon door overmacht verhinderd wordt, stelt de belanghebbende Partij de andere Partij daarvan op de hoogte; de twee Partijen komen een nieuwe datum van overlevering overeen en de bepalingen van het vierde lid van dit artikel zijn van toepassing.

3. La demande d'arrestation provisoire sera transmise aux autorités compétentes de la Partie requise soit par la voie diplomatique, soit directement par la voie postale ou télégraphique, soit par l'Organisation internationale de Police criminelle (Interpol), soit par tout autre moyen laissant une trace écrite ou admis par la Partie requise. L'autorité requérante sera informée sans délai de la suite donnée à sa demande.

4. L'arrestation provisoire pourra prendre fin si, dans le délai de 18 jours après l'arrestation, la Partie requise n'a pas été saisie de la demande d'extradition et des pièces mentionnées à l'article 12; elle ne devra, en aucun cas, excéder 40 jours après l'arrestation. Toutefois, la mise en liberté provisoire est possible à tout moment, sauf pour la Partie requise à prendre toute mesure qu'elle estimera nécessaire en vue d'éviter la fuite de l'individu réclamé.

5. La mise en liberté ne s'opposera pas à une nouvelle arrestation et à l'extradition si la demande d'extradition parvient ultérieurement.

Article 17

Concours de requêtes

Si l'extradition est demandée concurremment par plusieurs États, soit pour le même fait, soit pour des faits différents, la Partie requise statuera compte tenu de toutes circonstances et notamment de la gravité relative et du lieu des infractions, des dates respectives des demandes, de la nationalité de l'individu réclamé et de la possibilité d'une extradition ultérieure à un autre État.

Article 18

Remise de l'extradé

1. La Partie requise fera connaître à la Partie requérante par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 12, sa décision sur l'extradition.

2. Tout rejet complet ou partiel sera motivé.

3. En cas d'acceptation, la Partie requérante sera informée du lieu et de la date de remise, ainsi que de la durée de la détention subie en vue de l'extradition par l'individu réclamé.

4. Sous réserve du cas prévu au paragraphe 5 du présent article, si l'individu réclamé n'a pas été reçu à la date fixée, il pourra être mis en liberté à l'expiration d'un délai de 15 jours à compter de cette date et il sera en tout cas mis en liberté à l'expiration d'un délai de 30 jours; la Partie requise pourra refuser de l'extrader pour le même fait.

5. En cas de force majeure empêchant la remise ou la réception de l'individu à extrader, la Partie intéressée en informera l'autre Partie; les deux Parties se mettront d'accord sur une nouvelle date de remise et les dispositions du paragraphe 4 du présent article seront applicables.

Artikel 19

Uitgestelde of voorwaardelijke overlevering

1. De aangezochte Partij kan, nadat zij een beslissing over het verzoek tot uitlevering genomen heeft, de overlevering van de opgeëiste persoon uitstellen opdat hij door haar vervolgd kan worden of, indien hij reeds veroordeeld is, op haar grondgebied een straf kan ondergaan wegens een ander feit dan dat waarvoor de uitlevering is verzocht.

2. In plaats van de overlevering uit te stellen kan de aangezochte Partij de opgeëiste persoon tijdelijk aan de verzoekende Partij overleveren op door de beide Partijen in onderling overleg vast te stellen voorwaarden.

Artikel 20

Overdracht van voorwerpen

1. Op verzoek van de verzoekende Partij moet de aangezochte Partij, voor zover zulks krachtens haar wet is toegestaan, de voorwerpen in beslag nemen en overdragen:

a) die kunnen dienen als stukken van overtuiging, of

b) die afkomstig zijn van het strafbare feit en op het ogenblik van de aanhouding in het bezit van de opgeëiste persoon zijn aangetroffen, dan wel later zijn ontdekt.

2. De overdracht van de voorwerpen bedoeld in het eerste lid van dit artikel vindt ook plaats wanneer niet tot een reeds toegestane uitlevering wordt overgegaan in verband met de dood of de ontvluchting van de opgeëiste persoon.

3. Wanneer deze voorwerpen vatbaar zijn voor inbeslagname of verbeurdverklaring op het grondgebied van de aangezochte Partij, kan laatstgenoemde deze met het oog op een aanhangige strafvervolgning tijdelijk behouden of onder voorwaarde van teruggave overdragen.

4. Eventuele door de aangezochte Partij of derden op deze voorwerpen verkregen rechten blijven onverlet. Indien dergelijke rechten bestaan, dienen de voorwerpen na beëindiging van het rechtsgeding zo spoedig mogelijk en kosteloos aan de aangezochte Partij te worden teruggegeven.

Artikel 21

Doortocht

1. De doortocht door het grondgebied van een van de Verdragsluitende Partijen wordt, na indiening van een verzoek gedaan op de in het eerste lid van artikel 12 bedoelde wijze, toegestaan op voorwaarde dat het niet gaat om een strafbaar feit dat door de Partij aan wie toestemming tot doortocht wordt verzocht, op grond van de artikelen 3 en 4 van dit Verdrag wordt beschouwd als een politiek of een zuiver militair delict.

2. De doortocht van een onderdaan, in de zin van artikel 6, van het land waaraan toestemming tot doortocht wordt verzocht, kan worden geweigerd.

3. Onverminderd het bepaalde in het vierde lid van dit artikel is overlegging van de stukken bedoeld in het tweede lid van artikel 12 noodzakelijk.

Article 19

Remise ajournée ou conditionnelle

1. La Partie requise pourra, après avoir statué sur la demande d'extradition, ajourner la remise de l'individu réclamé pour qu'il puisse être poursuivi par elle ou, s'il a déjà été condamné, pour qu'il puisse purger, sur son territoire, une peine encourue à raison d'un fait autre que celui pour lequel l'extradition est demandée.

2. Au lieu d'ajourner la remise, la Partie requise pourra remettre temporairement à la Partie requérante l'individu réclamé dans des conditions à déterminer d'un commun accord entre les Parties.

Article 20

Remise d'objets

1. À la demande de la Partie requérante, la Partie requise saisira et remettra, dans la mesure permise par sa législation, les objets:

a) qui peuvent servir de pièces à conviction, ou

b) qui, provenant de l'infraction, auraient été trouvés au moment de l'arrestation en la possession de l'individu réclamé ou seraient découverts ultérieurement.

2. La remise des objets visés au paragraphe 1 du présent article sera effectuée même dans le cas où l'extradition déjà accordée ne pourrait avoir lieu par suite de la mort ou de l'évasion de l'individu réclamé.

3. Lorsque lesdits objets seront susceptibles de saisie ou de confiscation sur le territoire de la Partie requise, cette dernière pourra, aux fins d'une procédure pénale en cours, les garder temporairement ou les remettre sous condition de restitution.

4. Sont toutefois réservés les droits que la Partie requise ou des tiers auraient acquis sur ces objets. Si de tels droits existent, les objets seront, le procès terminé, restitués le plus tôt possible et sans frais à la Partie requise.

Article 21

Transit

1. Le transit à travers le territoire de l'une des Parties Contractantes sera accordé sur demande adressée par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 12 à la condition qu'il ne s'agisse pas d'une infraction considérée par la Partie requise du transit comme revêtant un caractère politique ou purement militaire compte tenu des articles 3 et 4 de la présente convention.

2. Le transit d'un ressortissant, au sens de l'article 6, du pays requis du transit, pourra être refusé.

3. Sous réserve des dispositions du paragraphe 4 du présent article, la production des pièces prévues au paragraphe 2 de l'article 12 sera nécessaire.

4. In geval het vervoer door de lucht plaatstvindt zijn de volgende bepalingen van toepassing:

a) Wanneer geen landing is voorzien geeft de verzoekende Partij de Partij over wier grondgebied zal worden gevlogen daarvan kennis en verklaart zij dat een van de stukken bedoeld in artikel 12, tweede lid, onder (a), bestaat. In geval van een onvoorziene landing heeft deze kennisgeving de rechtskracht van een verzoek om voorlopige aanhouding als bedoeld in artikel 16 en dient de verzoekende Partij een gewoon verzoek tot doortocht in:

b) Wanneer een landing is voorzien dient de verzoekende Partij een gewoon verzoek tot doortocht in.

5. Iedere Partij kan evenwel bij de ondertekening van dit Verdrag of bij de nederlegging van haar akte van bekrachtiging of van toetreding verklaren dat zij de doortocht van een persoon slechts zal toestaan op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering of op bepaalde van deze voorwaarden. In dat geval kan het beginsel van wederkerigheid worden toegepast.

6. Een uitgeleverde persoon mag niet worden geleid over een grondgebied waarop, naar mag worden aangenomen, zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou kunnen worden uit hoofde van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid.

Artikel 22

Procédure

Voorzover in dit Verdrag niet anders is bepaald, is uitsluitend de wet van de aangezochte Partij van toepassing op de procedure van uitlevering en van voorlopige aanhouding.

Artikel 23

Talen

De over te leggen stukken dienen te zijn gesteld in de taal van de verzoekende Partij of in die van de aangezochte Partij. Laatstgenoemde Partij kan een vertaling eisen in de door haar te kiezen officiële taal van de Raad van Europa.

Artikel 24

Kosten

1. De uit hoofde van de uitlevering op het grondgebied van de aangezochte Partij gemaakte kosten komen ten laste van die Partij.

2. De uit hoofde van de doortocht door het grondgebied van een Partij aan wie doortocht is verzocht gemaakte kosten komen ten laste van de verzoekende Partij.

3. In geval van uitlevering vanuit een niet tot het moederland behorend gebied van de aangezochte Partij komen de uit hoofde van het vervoer tussen dit gebied en het moederland van de verzoekende Partij gemaakte kosten ten laste van deze laatste. Hetzelfde geldt ten aanzien van de uit hoofde van het vervoer tussen de overzeese gebiedsdelen van de aangezochte Partij en het moederland van die Partij gemaakte kosten.

4. Dans le cas où la voie aérienne sera utilisée, il sera fait application des dispositions suivantes:

a) lorsqu'aucun atterrissage ne sera prévu, la Partie requérante avertira la Partie dont le territoire sera survolé, et attestera l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa (a) de l'article 12. Dans le cas d'atterrissage fortuit, cette notification produira les effets de la demande d'arrestation provisoire visée à l'article 16 et la Partie requérante adressera une demande régulière de transit;

b) lorsqu'un atterrissage sera prévu, la Partie requérante adressera une demande régulière de transit.

5. Toutefois, une Partie pourra déclarer, au moment de la signature de la présente convention ou du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, qu'elle n'accordera le transit d'un individu qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition ou à certaines d'entre elles. Dans ces cas, la règle de la réciprocité pourra être appliquée.

6. Le transit de l'individu extradé ne sera pas effectué à travers un territoire où il y aurait lieu de croire que sa vie ou sa liberté pourraient être menacées en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité ou de ses opinions politiques.

Article 22

Procédure

Sauf disposition contraire de la présente convention, la loi de la Partie requise est seule applicable à la procédure de l'extradition ainsi qu'à celle de l'arrestation provisoire.

Article 23

Langues à employer

Les pièces à produire seront rédigées soit dans la langue de la Partie requérante, soit dans celle de la Partie requise. Cette dernière pourra réclamer une traduction dans la langue officielle du Conseil de l'Europe qu'elle choisira.

Article 24

Frais

1. Les frais occasionnés par l'extradition sur le territoire de la Partie requise seront à la charge de cette Partie.

2. Les frais occasionnés par le transit à travers le territoire de la Partie requise du transit seront à la charge de la Partie requérante.

3. Dans le cas d'extradition en provenance d'un territoire non métropolitain de la Partie requise, les frais occasionnés par le transport entre ce territoire et le territoire métropolitain de la Partie requérante seront à la charge de cette dernière. Il en sera de même des frais occasionnés par le transport entre le territoire non métropolitain de la Partie requise et le territoire métropolitain de celle-ci.

Artikel 25

Definitie van de term «maatregelen»

Voor de toepassing van dit Verdrag betekent de term «maatregelen» alle maatregelen die vrijheidsbeneming meebrengen en die bij vonnis van de strafrechter worden opgelegd naast of in plaats van een straf.

Artikel 26

Voorbehouden

1. Iedere Verdragsluitende Partij kan bij ondertekening van dit Verdrag of bij de nederlegging van haar akte van bekrachtiging of van toetreding een voorbehoud maken met betrekking tot een of meer daarbij aangegeven bepalingen van dit Verdrag.

2. Iedere Verdragsluitende Partij die een voorbehoud heeft gemaakt trekt dit, zodra de omstandigheden haar dit veroorloven, in. Een voorbehoud wordt ingetrokken door een mededeling gericht tot de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

3. Een Verdragsluitende Partij die met betrekking tot een bepaling van dit Verdrag een voorbehoud heeft gemaakt kan de naleving van die bepaling van dit Verdrag door een andere Partij slechts verlangen voor zover zij die bepaling zelf heeft aanvaard.

Artikel 27

Territoriale toepasselijkheid

1. Dit Verdrag is van toepassing in het moederland van de Verdragsluitende Partijen.

2. Het is tevens wat betreft Frankrijk van toepassing op Algerije en op de overzeese departementen en wat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreft op de Kanaaleilanden en op het eiland Man.

3. De Bondsrepubliek Duitsland kan door een verklaring gericht tot de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa de toepasselijkheid van dit Verdrag uitbreiden tot het «Land» Berlijn. De Secretaris-Generaal stelt de andere Partijen van deze verklaring in kennis.

4. Bij rechtstreekse overeenkomst tussen twee of meer Verdragsluitende Partijen kan de toepasselijkheid van dit Verdrag onder bij die overeenkomst te stellen voorwaarden worden uitgebreid tot elk grondgebied van een van die Partijen hetwelk niet behoort tot het grondgebied bedoeld in de voorgaande leden, voor zover de buitenlandse betrekkingen van die gebieden door een der Partijen worden behartigd.

Artikel 28

De verhouding tussen dit Verdrag en bilaterale overeenkomsten

1. Dit Verdrag doet wat betreft de gebieden waarop het van toepassing is, de bepalingen uit bilaterale verdragen, conventies of overeenkomsten vervallen, die de uitlevering tussen twee Verdragsluitende Partijen regelen.

Article 25

Définition des «mesures de sûreté»

Au sens de la présente convention, l'expression «mesures de sûreté» désigne toutes mesures privatives de liberté qui ont été ordonnées en complément ou en substitution d'une peine, par sentence d'une juridiction pénale.

Article 26

Réserves

1. Toute Partie Contractante pourra, au moment de la signature de la présente convention ou du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, formuler une réserve au sujet d'une ou de plusieurs dispositions déterminées de la convention.

2. Toute Partie Contractante qui aura formulé une réserve la retirera aussitôt que les circonstances le permettront. Le retrait des réserves sera fait par notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

3. Une Partie Contractante qui aura formulé une réserve au sujet d'une disposition de la convention ne pourra prétendre à l'application de cette disposition par une autre Partie que dans la mesure où elle l'aura elle-même acceptée.

Article 27

Champ d'application territoriale

1. La présente convention s'appliquera aux territoires métropolitains des Parties Contractantes.

2. Elle s'appliquera également, en ce qui concerne la France, à l'Algérie et aux départements d'outre-mer, et en ce qui concerne le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, aux Îles Anglo-Normandes et à l'Île de Man.

3. La République Fédérale d'Allemagne pourra étendre l'application de la présente convention au Land Berlin par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Celui-ci notifiera cette déclaration aux autres Parties.

4. Par arrangement direct entre deux ou plusieurs Parties Contractantes, le champ d'application de la présente convention pourra être étendu aux conditions qui sont stipulées dans cet arrangement à tout territoire d'une de ces Parties autre que ceux visés aux paragraphes 1er, 2 et 3 du présent article, et dont une des Parties assure les relations internationales.

Article 28

Relations entre la présente convention et les accords bilatéraux

1. La présente convention abroge, en ce qui concerne les territoires auxquels elle s'applique, celles des dispositions des traités, conventions ou accords bilatéraux qui, entre deux Parties Contractantes, régissent la matière de l'extradition.

2. De Verdragsluitende Partijen kunnen met elkaar slechts bilaterale of multilaterale overeenkomsten sluiten, wanneer deze er toe strekken de bepalingen van dit Verdrag aan te vullen of de toepassing van de daarin vervatte beginselen te vergemakkelijken.

3. Wanneer de uitlevering tussen twee of meer Verdragsluitende Partijen plaatsvindt op grond van een eenvormige wet, zijn die Partijen bevoegd om hun betrekkingen op dit terrein te regelen uitsluitend op basis van dat stelsel, niettegenstaande de bepalingen van dit Verdrag. Hetzelfde geldt tussen twee of meer Verdragsluitende Partijen, indien bij elk van die Partijen een wet geldt die het mogelijk maakt op het grondgebied van die Partij bevelen tot vrijheidsbeneming ten uitvoer te leggen, die op het grondgebied van de andere Partijen of de andere Partijen zijn gegeven. De Verdragsluitende Partij die in hun betrekkingen de toepassing van dit Verdrag van het begin af aan of nadien uitsluitend overeenkomstig de bepalingen van dit lid, dienen ter zake een mededeling te richten tot de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa. Deze stelt de andere Partijen in kennis van elke mededeling die hij krachtens dit lid heeft ontvangen.

Artikel 29

Ondertekening, bekrachtiging, inwerkingtreding

1. Dit Verdrag is voor ondertekening door de leden van de Raad van Europa opengesteld. Het dient te worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging dienen te worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

2. Dit Verdrag treedt in werking 90 dagen na het tijdstip waarop de derde akte van bekrachtiging is nedergelegd.

3. Voor iedere ondertekenende regering die het daarna bekrachtigd, treedt het in werking 90 dagen na de datum van nederlegging van haar akte van bekrachtiging.

Artikel 30

Toetreding

1. Het Comité van Ministers van de Raad van Europa kan elke Staat die geen lid is van de Raad uitnodigen tot dit Verdrag toe te treden, mits de resolutie betreffende deze uitnodiging eenstemmig wordt goedgekeurd door de leden van de Raad die dit Verdrag hebben bekrachtigd.

2. De toetreding vindt plaats door nederlegging bij de Secretaris-Generaal van de Raad van een akte van toetreding. De toetreding treedt in werking 90 dagen na de nederlegging van de desbetreffende akte.

Artikel 31

Opzegging

Iedere Verdragsluitende Partij kan dit Verdrag voor wat haar betreft opzeggen door een daartoe strekkende kennisgeving te richten tot de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa. De opzegging treedt in werking zes maanden na de datum waarop de kennisgeving door de Secretaris-Generaal van de Raad is ontvangen.

2. Les Parties Contractantes ne pourront conclure entre elles des accords bilatéraux ou multilatéraux que pour compléter les dispositions de la présente convention ou pour faciliter l'application des principes contenus dans celle-ci.

3. Lorsque, entre deux ou plusieurs Parties Contractantes, l'extradition se pratique sur la base d'une législation uniforme, les Parties auront la faculté de régler leurs rapports mutuels en matière d'extradition en se fondant exclusivement sur ce système nonobstant les dispositions de la présente convention. Le même principe sera applicable entre deux ou plusieurs Parties Contractantes dont chacune a en vigueur une loi prévoyant l'exécution sur son territoire des mandats d'arrêt décernés sur le territoire de l'autre ou des autres. Les Parties Contractantes qui excluent ou viendraient à exclure de leurs rapports mutuels l'application de la présente convention, conformément aux dispositions du présent paragraphe, devront adresser une notification à cet effet au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Celui-ci communiquera aux autres Parties Contractantes toute notification reçue en vertu du présent paragraphe.

Article 29

Signature, ratification, entrée en vigueur

1. La présente convention demeurera ouverte à la signature des Membres du Conseil de l'Europe. Elle sera ratifiée et les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétaire Général du Conseil.

2. La convention entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt du troisième instrument de ratification.

3. Elle entrera en vigueur à l'égard de tout signataire qui la ratifiera ultérieurement 90 jours après le dépôt de son instrument de ratification.

Article 30

Adhésion

1. Le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe pourra inviter tout État non Membre du Conseil à adhérer à la présente convention. La résolution concernant cette invitation devra recevoir l'accord unanime des Membres du Conseil ayant ratifié la convention.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt, auprès du Secrétaire Général du Conseil, d'un instrument d'adhésion qui prendra effet 90 jours après son dépôt.

Article 31

Dénonciation

Toute Partie Contractante pourra, en ce qui la concerne, dénoncer la présente convention en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Cette dénonciation prendra effet six mois après la date de la réception de sa notification par le Secrétaire Général du Conseil.

Artikel 32

Verklaringen

De Secretaris-Generaal van de Raad van Europa geeft alle leden van de Raad en de regering van elke Staat die tot het Verdrag is toegetreten, kennis van:

- a) de nederlegging van elke akte van bekrachtiging of van toetreding;
- b) de datum van inwerkingtreding;
- c) elke verklaring afgelegd krachtens het eerste lid van artikel 6 en het vijfde lid van artikel 21;
- d) elk voorbehoud gemaakt krachtens het eerste lid van artikel 26;
- e) de intrekking van elk voorbehoud krachtens het tweede lid van artikel 26;
- f) elke kennisgeving van opzegging ontvangen krachtens artikel 31 van dit Verdrag en de datum waarop deze in werking treedt.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Verdrag hebben ondertekend.

GEDAAN te Parijs, de 13e december 1957, in de Franse en de Engelse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in één enkel exemplaar, hetwelk zal worden nedergelegd in het archief van de Raad van Europa. De Secretaris-Generaal van de Raad doet een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift toekomen aan de regeringen van alle staten die het Verdrag hebben ondertekend.

Article 32

Notifications

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux Membres du Conseil et au gouvernement de tout État ayant adhéré à la présente convention:

- a) le dépôt de tout instrument de ratification ou d'adhésion;
- b) la date de l'entrée en vigueur;
- c) toute déclaration faite en application des dispositions du paragraphe 1er de l'article 6, et du paragraphe 5 de l'article 21;
- d) toute réserve formulée en application des dispositions du paragraphe 1er de l'article 26;
- e) le retrait de toute réserve effectué en application des dispositions du paragraphe 2 de l'article 26;
- f) toute notification de dénonciation reçue en application des dispositions de l'article 31 de la présente convention et la date à laquelle celle-ci prendra effet.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente convention.

FAIT à Paris, le 13 décembre 1957, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil en enverra copie certifiée conforme aux gouvernements signataires.

VERTALING

**AANVULLENDPROTOCOLBIJHETEUROPEES
VERDRAG BETREFFENDE UITLEVERING**

De Lid-Staten van de Raad van Europa die dit Protocol hebben ondertekend,

Gezien het bepaalde in het Europese Verdrag betreffende uitlevering, opengesteld voor ondertekening te Parijs op 13 december 1957 (hierna te noemen «het Verdrag») en in het bijzonder de artikelen 3 en 9 van dit Verdrag;

Overwegende dat het wenselijk is deze artikelen aan te vullen, ten einde de bescherming van de mensheid en van individuele personen te verhogen,

Zijn als volgt overeengekomen :

HOOFDSTUK I**Artikel 1**

Voor de toepassing van artikel 3 van het Verdrag, worden niet als politieke delicten beschouwd:

a) misdrijven tegen de menselijkheid bedoeld in het Verdrag inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide, aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 9 december 1948;

b) inbreuken bedoeld in artikel 50 van het Verdrag van Genève van 1949 voor de verbetering van het lot der gewonden en zieken, zich bevindende bij de strijdkrachten te velde, artikel 51 van het Verdrag van Genève van 1949 voor de verbetering van het lot der gewonden, zieken en schipbreukelingen van de strijdkrachten ter zee, artikel 130 van het Verdrag van Genève van 1949 betreffende de behandeling van krijgsgevangenen en artikel 147 van het Verdrag van Genève van 1949 betreffende de bescherming van burgers in oorlogstijd;

c) alle soortgelijke niet reeds in de hierboven bedoelde bepalingen van de Verdragen van Genève voorziene schendingen van de wetten van de oorlog die van kracht zijn op het tijdstip van de inwerkingtreding van dit Protocol, alsmede van de op dat tijdstip bestaande oorlogsgebruiken.

HOOFDSTUK II**Artikel 2**

Artikel 9 van het Verdrag wordt aangevuld met de volgende tekst, waardoor het oorspronkelijke artikel 9 van het Verdrag nu lid 1 wordt en de hierna volgende bepalingen worden toegevoegd als de leden 2, 3 en 4:

«2. De uitlevering van een persoon tegen wie in een derde Staat die Partij is bij het Verdrag een onherroepelijk vonnis is gewezen voor het feit of voor de feiten op grond waarvan de uitlevering werd verzocht, wordt niet toegestaan:

a) wanneer de betrokken persoon bij dit vonnis is vrijgesproken;

b) wanneer de vrijheidsstraf of de andere opgelegde maatregel:

i. geheel is ondergaan;

**TEXTE DU PROTOCOLE ADDITIONNEL
À LA CONVENTION EUROPÉENNE
D'EXTRADITION**

Les États membres du Conseil de l'Europe, signataires du présent Protocole,

Vu les dispositions de la Convention européenne d'extradition ouverte à la signature à Paris le 13 décembre 1957 (ci-après dénommée «la Convention»), notamment les articles 3 et 9 de celle-ci;

Considérant qu'il est opportun de compléter ces articles en vue de renforcer la protection de la communauté humaine et des individus,

Sont convenus de ce qui suit:

TITRE I**Article 1er**

Pour l'application de l'article 3 de la Convention, ne seront pas considérés comme infractions politiques:

a) les crimes contre l'humanité prévus par la Convention pour la prévention et la répression du crime de génocide, adoptée le 9 décembre 1948 par l'Assemblée générale des Nations Unies;

b) les infractions prévues aux articles 50 de la Convention de Genève de 1949 pour l'amélioration du sort des blessés et des malades dans les forces armées en campagne, 51 de la Convention de Genève de 1949 pour l'amélioration du sort des blessés, des malades et des naufragés des forces armées sur mer, 130 de la Convention de Genève de 1949 relative au traitement des prisonniers de guerre et 147 de la Convention de Genève de 1949 relative à la protection des personnes civiles en temps de guerre;

c) toutes violations analogues des lois de la guerre en vigueur lors de l'entrée en application du présent Protocole et des coutumes de la guerre existant à ce moment, qui ne sont pas déjà prévues par les dispositions susvisées des Conventions de Genève.

TITRE II**Article 2**

L'article 9 de la Convention est complété par le texte suivant, l'article 9 original de la Convention constituant le paragraphe 1er et les dispositions ci-après les paragraphes 2, 3 et 4:

«2. L'extradition d'un individu qui a fait l'objet d'un jugement définitif dans un État tiers. Partie Contractante à la Convention, pour le ou les faits à raison desquels la demande est présentée, ne sera pas accordée:

a) lorsque ledit jugement aura prononcé son acquittement;

b) lorsque la peine privative de liberté ou l'autre mesure infligée:

i. aura été entièrement subie;

ii. geheel, of wat het nog niet ten uitvoer gelegde gedeelte betreft, bij wege van gratie of amnestie is kwijtgescholden;

c) wanneer de rechter de dader van het strafbare feit heeft schuldig bevonden zonder oplegging van een sanctie.

3. In de gevallen bedoeld in het tweede lid kan uitlevering wel worden toegestaan:

a) indien het feit dat aanleiding heeft gegeven tot het vonnis, is gepleegd tegen een tot de overheidsdienst van de verzoekende Staat behorende persoon, instelling of zaak;

b) indien de persoon tegen wie het vonnis is gewezen, zelf tot de overheidsdienst van de verzoekende Staat behoort;

c) indien het feit dat aanleiding heeft gegeven tot het vonnis, geheel of gedeeltelijk is gepleegd op het grondgebied van de verzoekende Staat of op een plaats die met zijn grondgebied wordt gelijkgesteld.

4. Het bepaalde in de leden 2 en 3 vormt geen beletsel voor de toepassing van ruimere nationale bepalingen waardoor aan buitenlandse rechterlijke beslissingen *ne bis in idem* werking wordt toegekend.

HOOFDSTUK III

Artikel 3

1. Dit Protocol staat open voor ondertekening door de Lid-Staten van de Raad van Europa. Het dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

2. Het Protocol treedt in werking 90 dagen na de datum van nederlegging van de derde akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

3. Ten aanzien van iedere ondertekenende Staat die het daarna bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, treedt het in werking 90 dagen na de datum van nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

4. Geen enkele Lid-Staat van de Raad van Europa kan dit Protocol bekrachtigen, aanvaarden of goedkeuren zonder tegelijkertijd of eerder het Verdrag te hebben bekrachtigd.

Artikel 4

1. Iedere Staat die tot het Verdrag is toegetreden, kan tot dit Protocol toetreden nadat dit in werking is getreden.

2. De toetreding geschiedt door nederlegging bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa van een akte van toetreding die van kracht wordt 90 dagen na de datum van nederlegging.

Artikel 5

1. Iedere Staat kan bij de ondertekening of bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding het grondgebied of de grondgebieden aanwijzen waarop dit Protocol van toepassing zal zijn.

2. Iedere Staat kan bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging aanvaarding, goedkeuring of toetreding, of op ieder tijdstip daarna, door middel van een aan de Secretaris-

ii. aura fait l'objet d'une grâce ou d'une amnistie portant sur sa totalité ou sur sa partie non exécutée;

c) lorsque le juge aura constaté la culpabilité de l'auteur de l'infraction sans prononcer de sanction.

3. Toutefois, dans les cas prévus au paragraphe 2, l'extradition pourra être accordée:

a) si le fait qui a donné lieu au jugement a été commis contre une personne, une institution ou un bien qui a un caractère public dans l'État requérant;

b) si la personne qui a fait l'objet du jugement avait elle-même un caractère public dans l'État requérant;

c) si le fait qui a donné lieu au jugement a été commis en tout ou en partie sur le territoire de l'État requérant ou en un lieu assimilé à son territoire.

4. Les dispositions des paragraphes 2 et 3 ne font pas obstacle à l'application des dispositions nationales plus larges concernant l'effet *ne bis in idem* attaché aux décisions judiciaires prononcées à l'étranger.»

TITRE III

Article 3

1. Le présent Protocole est ouvert à la signature des États membres du Conseil de l'Europe qui ont signé la Convention. Il sera ratifié, accepté ou approuvé. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. Le Protocole entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt du troisième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

3. Il entrera en vigueur à l'égard de tout État signataire qui le ratifiera, l'acceptera ou l'approuvera ultérieurement 90 jours après la date du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

4. Aucun État membre du Conseil de l'Europe ne pourra ratifier, accepter ou approuver le présent Protocole sans avoir simultanément ou antérieurement ratifié la Convention.

Article 4

1. Tout État qui a adhéré à la Convention peut adhérer au présent Protocole après l'entrée en vigueur de celui-ci.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt, près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, d'un instrument d'adhésion qui prendra effet 90 jours après la date de son dépôt.

Article 5

1. Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires auxquels s'appliquera le présent Protocole.

2. Tout État peut, au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ou à tout autre moment par la suite, étendre l'application du présent

Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring, de toepassing van dit Protocol uitbreiden tot ieder ander in de verklaring aangewezen grondgebied voor de internationale betrekkingen waarvan hij verantwoordelijk is of waarvoor hij bevoegd is verbintenissen aan te gaan.

3. Iedere verklaring afgelegd krachtens het voorgaande lid kan, wat betreft ieder in die verklaring aangewezen grondgebied, onder de voorwaarden voorzien in artikel 8 van dit Protocol, worden ingetrokken.

Artikel 6

1. Iedere Staat kan, bij de ondertekening of bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, verklaren dat hij Hoofdstuk I of Hoofdstuk II niet aanvaardt.

2. Iedere Verdragsluitende Partij kan een door haar krachtens het voorgaande lid afgelegde verklaring intrekken door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring die van kracht wordt op het tijdstip van ontvangst.

3. Op de bepalingen van dit Protocol is geen enkel voorbehoud toegestaan.

Artikel 7

1. De Europese Commissie voor Strafrechtelijke Vraagstukken van de Raad van Europa houdt zich op de hoogte van de tenuitvoerlegging van dit Protocol en bevordert voor zover nodig een schikking in der minne van elke moeilijkheid waartoe de tenuitvoerlegging van dit Protocol aanleiding zou kunnen geven.

Artikel 8

1. Iedere Verdragsluitende Partij kan dit Protocol, wat haar betreft, opzeggen door een daartoe strekkende kennisgeving te richten aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

2. De opzegging wordt van kracht zes maanden na de datum waarop de kennisgeving door de Secretaris-Generaal is ontvangen.

3. De opzegging van het Verdrag heeft automatisch de opzegging van dit Protocol ten gevolge.

Artikel 9

De Secretaris-Generaal van de Raad van Europa geeft de Lid-Staten van de Raad en iedere Staat die tot het Verdrag is toegetreden, kennis van:

- a) iedere ondertekening;
- b) de nederlegging van iedere akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding;
- c) iedere datum van inwerkingtreding van het Protocol overeenkomstig artikel 3 van dit Protocol;
- d) iedere verklaring ontvangen krachtens het bepaalde in artikel 5 en iedere intrekking van een zodanige verklaring;
- e) iedere verklaring afgelegd krachtens het bepaalde in het eerste lid van artikel 6;
- f) de intrekking van iedere verklaring krachtens het bepaalde in het tweede lid van artikel 6;

Protocole, par déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, à tout autre territoire désigné dans la déclaration et dont il assure des relations internationales ou pour lequel il est habilité à stipuler.

3. Toute déclaration faite en vertu du paragraphe précédent pourra être retirée, en ce qui concerne tout territoire désigné dans cette déclaration, aux conditions prévues par l'article 8 du présent Protocole.

Article 6

1. Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il n'accepte pas l'un ou l'autre des Titres I ou II.

2. Toute Partie Contractante peut retirer une déclaration formulée par elle en vertu du paragraphe précédent, au moyen d'une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe et qui prendra effet à la date de sa réception.

3. Aucune réserve n'est admise aux dispositions du présent Protocole.

Article 7

1. Le Comité européen pour les Problèmes criminels du Conseil de l'Europe suivra l'exécution du présent Protocole et facilitera autant que de besoin le règlement amiable de tout difficulté à laquelle l'exécution du Protocole donnerait lieu.

Article 8

1. Toute Partie Contractante pourra, en ce qui la concerne, dénoncer le présent Protocole en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. La dénonciation prendra effet six mois après la date de la réception de la notification par le Secrétaire Général.

3. La dénonciation de la Convention entraîne automatiquement la dénonciation du présent Protocole.

Article 9

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux États membres du Conseil et à tout État ayant adhéré à la Convention:

- a) toute signature;
- b) le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion;
- c) toute date d'entrée en vigueur du présent Protocole conformément à son article 3;
- d) toute déclaration reçue en application des dispositions de l'article 5 et tout retrait d'une telle déclaration;
- e) toute déclaration formulée en application des dispositions du paragraphe 1er de l'article 6;
- f) le retrait de toute déclaration effectué en application des dispositions du paragraphe 2 de l'article 6;

g) iedere kennisgeving ontvangen krachtens het bepaalde in artikel 8 en de datum waarop de opzegging van kracht wordt.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, hiertoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Straatsburg, op 15 oktober 1975, in de Franse en de Engelse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in een enkel exemplaar dat zal worden nedergelegd in het archief van de Raad van Europa. De Secretaris-Generaal van de Raad van Europa doet hiervan een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift toekomen aan alle Staten die het Verdrag hebben ondertekend en daartoe zijn toegetreden.

g) toute notification reçue en application des dispositions de l'article 8 et la date à laquelle la dénonciation prendra effet.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

FAIT à Strasbourg, le 15 octobre 1975, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des États signataires et adhérents.

C. VERTALING

**TWEEDE AANVULLEND PROTOCOL
BIJ HET EUROPEES VERDRAG
BETREFFENDE UITLEVERING**

De Lid-Staten van de Raad van Europa die dit Protocol hebben ondertekend,

Verlangende de toepassing van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opengesteld voor ondertekening te Parijs op 13 december 1957 (hierna te noemen «het Verdrag») te vergemakkelijken op het gebied van fiscale delicten;

Overwegende dat het eveneens wenselijk is het Verdrag in bepaalde andere opzichten aan te vullen,

Zijn als volgt overeengekomen:

HOOFDSTUK I**Artikel 1**

Het tweede lid van artikel 2 van het Verdrag wordt aangevuld met de volgende bepaling:

«Deze bevoegdheid geldt ook met betrekking tot feiten die slechts met geldstraffen worden bedreigd.»

HOOFDSTUK II**Artikel 2**

Artikel 5 van het Verdrag wordt vervangen door de volgende bepalingen:

«Fiscale delicten

1. Inzake retributies, belastingen, douane en deviezen vindt uitlevering tussen de Verdragsluitende Partijen plaats in overeenstemming met de bepalingen van het Verdrag, indien het feit naar de wetgeving van de aangezochte Partij overeenkomt met een strafbaar feit van dezelfde aard.

2. Uitlevering mag niet worden geweigerd op grond van het feit, dat naar de wetgeving van de aangezochte Partij niet dezelfde soort retributies of belastingen worden geheven, of die wetgeving niet dezelfde soort regeling op het gebied van retributies, belastingen, douane en deviezen bevat als de wetgeving van de verzoevende Partij.»

HOOFDSTUK III**Artikel 3**

Het Verdrag wordt aangevuld met de volgende bepalingen:

«Verstekvonnissen

1. Wanneer een Verdragsluitende Partij een andere Verdragsluitende Partij om de uitlevering van een persoon verzoekt ten einde een strafvonnis of een bevel tot vrijheidsbeneming ten uitvoer te leggen dat bij verstek is gewezen, kan de

**TEXTE DU DEUXIÈME PROTOCOLE
ADDITIONNEL À LA CONVENTION
EUROPÉENNE D'EXTRADITION**

Les États membres du Conseil de l'Europe, signataires du présent Protocole,

Désireux de faciliter l'application en matière d'infractions fiscales de la Convention européenne d'extradition ouverte à la signature à Paris le 13 décembre 1957 (ci-après dénommée «la Convention»);

Considérant également qu'il est opportun de compléter la Convention à certains autres égards,

Sont convenus de ce qui suit:

TITRE I**Article 1er**

Le paragraphe 2 de l'article 2 de la Convention est complété par la disposition suivante:

«Cette faculté sera également applicable à des faits qui ne sont passibles que d'une sanction de nature pécuniaire.»

TITRE II**Article 2**

L'article 5 de la Convention est remplacé par les dispositions suivantes:

«Infractions fiscales

1. En matière de taxes et impôts, de douane et de change, l'extradition sera accordée entre les Parties contractantes, conformément aux dispositions de la Convention, pour les faits qui correspondent, selon la loi de la partie requise, à une infraction de même nature.

2. L'extradition ne pourra être refusée pour le motif que la législation de la partie requise n'impose pas le même type de taxes ou d'impôts, ou ne contient pas le même type de réglementation en matière de taxes et impôts de douane et de change que la législation de la partie requérante.»

TITRE III**Article 3**

La Convention est complétée par les dispositions suivantes:

«Jugements par défaut

1. Lorsqu'une Partie contractante demande à une autre Partie contractante l'extradition d'une personne aux fins d'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté prononcée par une décision rendue par défaut à son encontre, la partie requise peut refuser

aangezochte Partij weigeren hiertoe uit te leveren wanneer naar haar oordeel bij het strafproces de rechten van de verdediging niet in acht zijn genomen die tenminste aan een ieder, tegen wie een strafvervolgning wordt ingesteld, behoren toe te komen. Niettemin dient uitlevering te worden toegestaan als de verzoekende Partij een verzekering geeft die voldoende wordt geacht om de opgeëiste persoon het recht te waarborgen op een nieuw proces waarin de rechten van de verdediging worden gegarandeerd. Deze beslissing geeft de verzoekende Partij de bevoegdheid om hetzij het desbetreffende vonnis ten uitvoer te leggen indien de veroordeelde persoon geen verzet doet, hetzij een strafproces tegen de uitgeleverde persoon aan te vangen indien deze wel verzet doet.

2. Wanneer de aangezochte Partij de persoon wiens uitlevering is verzocht, in kennis stelt van een tegen hem gewezen verstekvonnis mag de verzoekende Partij deze mededeling niet beschouwen als een betekening met het oog op de strafrechtelijke procedure in die Staat.»

HOOFDSTUK IV

Artikel 4

Het Verdrag wordt aangevuld met de volgende bepalingen:

«*Amnestie*

Uitlevering wordt niet toegestaan voor een strafbaar feit met betrekking waartoe amnestie is verleend in de aangezochte Staat en met betrekking waartoe die Staat krachtens haar eigen strafwetgeving bevoegd was een strafvervolgning in te stellen.»

HOOFDSTUK V

Artikel 5

Het eerste lid van artikel 12 van het Verdrag wordt vervangen door de volgende bepalingen:

«Het verzoek wordt schriftelijk gedaan en wordt door het ministerie van Justitie van de verzoekende Partij gericht tot het ministerie van Justitie van de aangezochte Partij; niettemin kan het verzoek ook langs diplomatieke weg worden gedaan. Twee of meer Partijen kunnen onderling rechtstreeks andere wegen voor het uitwisselen van stukken overeenkomen.»

HOOFDSTUK VI

Artikel 6

1. Dit Protocol staat open voor ondertekening door de Lid-Staten van de Raad van Europa die het Verdrag hebben ondertekend. Het dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

2. Het Protocol treedt in werking 90 dagen na de datum van nederlegging van de derde akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

3. Ten aanzien van elke ondertekenende Staat die het daarna bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt treedt het in werking binnen 90 dagen na de datum van nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

d'extrader à cette fin si, à son avis, la procédure de jugement n'a pas satisfait aux droits minimums de la défense reconnus à toute personne accusée d'une infraction. Toutefois, l'extradition sera accordée si la partie requérante donne des assurances jugées suffisantes pour garantir à la personne dont l'extradition est demandée le droit à une nouvelle procédure de jugement qui sauvegarde les droits de la défense. Cette décision autorise la partie requérante soit à exécuter le jugement en question si le condamné ne fait pas opposition, soit à poursuivre l'extradé dans le cas contraire.

2. Lorsque la partie requise communique à la personne dont l'extradition est demandée la décision rendue par défaut à son encontre, la partie requérante ne considérera pas cette communication comme une notification entraînant des effets à l'égard de la procédure pénale dans cet État.»

TITRE IV

Article 4

La Convention est complétée par les dispositions suivantes:

«*Amnistie*

L'extradition ne sera pas accordée pour une infraction couverte par l'amnistie dans l'État requis si celui-ci avait compétence pour poursuivre cette infraction selon sa propre loi pénale.»

TITRE V

Article 5

Le paragraphe 1 de l'article 12 de la Convention est remplacé par les dispositions suivantes:

«La requête sera formulée par écrit et adressée par le ministère de la Justice de la partie requérante au ministère de la Justice de la partie requise; toutefois, la voie diplomatique n'est pas exclue. Une autre voie pourra être convenue par arrangement direct entre deux ou plusieurs parties.»

TITRE VI

Article 6

1. Le présent Protocole est ouvert à la signature des États membres du Conseil de l'Europe qui ont signé la Convention. Il sera soumis à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire général du Conseil de l'Europe.

2. Le Protocole entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt du troisième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

3. Il entrera en vigueur à l'égard de tout État signataire qui le ratifiera, l'acceptera ou l'approuvera ultérieurement, 90 jours après la date du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

4. Een Lid-Staat van de Raad van Europa kan dit Protocol niet bekrachtigen, aanvaarden of goedkeuren zonder tegelijkertijd of eerder het Verdrag te hebben bekrachtigd.

Artikel 7

1. Iedere Staat die tot het Verdrag is toetreden kan tot dit Protocol toetreden, nadat dit in werking is getreden.

2. De toetreding geschiedt door nederlegging bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa van een akte van toetreding, die van kracht wordt 90 dagen na de datum van nederlegging.

Artikel 8

1. Een Staat kan op het ogenblik van ondertekening of op dat van nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding het grondgebied of de grondgebieden aanwijzen, waarop dit Protocol van toepassing zal zijn.

2. Een Staat kan bij de neerlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, of op ieder tijdstip daarna door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europees gerichte verklaring, de toepassing van dit Protocol uitbreiden tot ieder ander in de verklaring aangewezen grondgebied, voor de internationale betrekkingen waarvan hij verantwoordelijk is, of waarvoor hij bevoegd is verbintenissen aan te gaan.

3. Iedere verklaring, afgelegd krachtens het voorgaande lid, kan, wat betreft ieder in die verklaring aangewezen grondgebied, worden ingetrokken door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte kennisgeving. De intrekking wordt van kracht zes maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving door de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

Artikel 9

1. Voorbehouden, door een Staat ten aanzien van een bepaling van het Verdrag gemaakt, zijn eveneens van toepassing op dit Protocol, tenzij die Staat bij de ondertekening of bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding het tegendeel verklaart.

2. Een Staat kan bij de ondertekening of bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding verklaren dat hij zich het recht voorbehoudt om:

a) Hoofdstuk I niet te aanvaarden;

b) Hoofdstuk II niet te aanvaarden, of dit slechts te aanvaarden met betrekking tot bepaalde strafbare feiten of categorieën strafbare feiten, bedoeld in artikel 2;

c) Hoofdstuk III niet te aanvaarden, of slechts het eerste lid van artikel 3 te aanvaarden;

d) Hoofdstuk IV niet te aanvaarden;

e) Hoofdstuk V niet te aanvaarden.

3. Een Verdragsluitende Partij kan een voorbehoud dat zij krachtens het voorgaande lid heeft gemaakt, intrekken door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring, die van kracht wordt op de datum van ontvangst daarvan.

4. Een Verdragsluitende Partij die een met betrekking tot een bepaling van het Verdrag gemaakt voorbehoud op dit Protocol

4. Un État membre du Conseil de l'Europe ne peut ratifier, accepter ou approuver le présent Protocole sans avoir simultanément ou antérieurement ratifié la Convention.

Article 7

1. Tout État qui a adhéré à la Convention peut adhérer au présent Protocole après l'entrée en vigueur de celui-ci.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt, près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, d'un instrument d'adhésion qui prendra effet 90 jours après la date de son dépôt.

Article 8

1. Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires auxquels s'appliquera le présent Protocole.

2. Tout État peut, au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ou à tout autre moment par la suite, étendre l'application du présent Protocole, par déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, à tout autre territoire désigné dans la déclaration et dont il assure les relations internationales ou pour lequel il est habilité à stipuler.

3. Toute déclaration faite en vertu du paragraphe précédent pourra être retirée, en ce qui concerne tout territoire désigné dans cette déclaration, par notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Le retrait prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire général du Conseil de l'Europe.

Article 9

1. Les réserves formulées par un État concernant une disposition de la Convention s'appliqueront également au présent Protocole, à moins que cet État n'exprime l'intention contraire au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, approbation ou d'adhésion.

2. Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il se réserve le droit:

a) de ne pas accepter le titre I;

b) de ne pas accepter le titre II, ou de l'accepter seulement en ce qui concerne certaines infractions ou catégories d'infractions visées par l'article 2;

c) de ne pas accepter le titre III, ou de n'accepter que le paragraphe 1 de l'article 3;

d) de ne pas accepter le titre IV;

e) de ne pas accepter le titre V.

3. Toute Partie Contractante qui a formulé une réserve en vertu du paragraphe précédent peut la retirer au moyen d'une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe et qui prendra effet à la date de sa réception.

4. Une Partie Contractante qui a appliqué au présent Protocole une réserve formulée au sujet d'une disposition de la Convention

heeft toegepast, of die een voorbehoud met betrekking tot een bepaling van dit Protocol heeft gemaakt, kan de toepassing van die bepaling door een andere Verdragsluitende Partij niet verlangen; zij kan echter, indien haar voorbehoud gedeeltelijk of voorwaardelijk is, de toepassing van die bepaling verlangen voor zover zij haar zelf heeft aanvaard.

5. Op de bepalingen van dit Protocol is geen ander voorbehoud toegestaan.

Artikel 10

De Europese Commissie voor Strafrechtelijke Vraagstukken van de Raad van Europa wordt op de hoogte gehouden van de toepassing van dit Protocol en vergemakkelijkt, voor zover nodig, een minnelijke schikking van iedere moeilijkheid die ten gevolge van de toepassing van dit Protocol mocht ontstaan.

Artikel 11

1. Een Verdragsluitende Partij kan dit Protocol wat haar betreft opzeggen door middel van een kennisgeving, gericht aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa.

2. De opzegging wordt van kracht zes maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving door de Secretaris-Generaal.

3. Opzegging van het Verdrag heeft automatisch opzegging van dit Protocol ten gevolge.

Artikel 12

De Secretaris-Generaal van de Raad van Europa geeft de Lid-Staten van de Raad en iedere Staat die tot het Verdrag is toegetreden kennis van:

- a) iedere ondertekening van dit Protocol;
- b) de nederlegging van iedere akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding;
- c) iedere datum van inwerkingtreding van dit Protocol overeenkomstig de artikelen 6 en 7;
- d) iedere verklaring, ontvangen krachtens de bepalingen van het tweede en het derde lid van artikel 8;
- e) iedere verklaring, ontvangen krachtens de bepalingen van het eerste lid van artikel 9;
- f) ieder voorbehoud, gemaakt krachtens de bepalingen van het tweede lid van artikel 9;
- g) de intrekking van voorbehouden, verricht krachtens de bepalingen van het derde lid van artikel 9;
- h) iedere kennisgeving, ontvangen krachtens de bepalingen van artikel 11 en de datum waarop de desbetreffende opzegging van kracht wordt.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe bevoegd gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Straatsburg, 17 maart 1978, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van de Raad van Europa. De Secretaris-Generaal van de Raad van Europa doet een voor eensluitend gewaarmerkt afschrift toekomen aan alle Staten die het Protocol hebben ondertekend of daartoe zijn toegetreden.

ou qui a formulé une réserve au sujet d'une disposition du présent Protocole ne peut prétendre à l'application de cette disposition par une autre Partie Contractante; toutefois, elle peut, si la réserve est partielle ou conditionnelle, prétendre à l'application de cette disposition dans la mesure où elle l'a acceptée.

5. Aucune autre réserve n'est admise aux dispositions du présent Protocole.

Article 10

Le Comité européen pour les problèmes criminels du Conseil de l'Europe suivra l'exécution du présent Protocole et facilitera autant que besoin le règlement amiable de toute difficulté à laquelle l'exécution du Protocole donnerait lieu.

Article 11

1. Toute Partie Contractante pourra, en ce qui la concerne, dénoncer le présent Protocole en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. La dénonciation prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

3. La dénonciation de la Convention entraîne automatiquement la dénonciation du présent Protocole.

Article 12

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux États membres du Conseil et à tout État ayant adhéré à la Convention:

- a) toute signature du présent Protocole;
- b) le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion;
- c) toute date d'entrée en vigueur du présent Protocole conformément à ses articles 6 et 7;
- d) toute déclaration reçue en application des dispositions des paragraphes 2 et 3 de l'article 8;
- e) toute déclaration reçue en application des dispositions du paragraphe 1er de l'article 9;
- f) toute réserve formulée en application des dispositions du paragraphe 2 de l'article 9;
- g) le retrait de toute réserve effectué en application des dispositions du paragraphe 3 de l'article 9;
- h) toute notification reçue en application des dispositions de l'article 11 et la date à laquelle la dénonciation prendra effet.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

FAIT à Strasbourg, le 17 mars 1978, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des États signataires et adhérents.

**OVEREENKOMST TUSSEN DE LID-STATEN
VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
BETREFFENDE DE VEREENVOUDIGING
EN DE MODERNISERING VAN DE WIJZE
WAAROP VERZOEKEN OM UITLEVERING
WORDEN VERZONDEN**

*
* *

DE LID-STATEN VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, hierna genoemd de Lid-Staten,

VERLANGEND de strafrechtelijke samenwerking in hun onderlinge betrekkingen inzake uitlevering te verbeteren,

OVERWEGENDE dat het wenselijk is de procedures voor de toezending van verzoeken om uitlevering en de begeleidende documenten te versnellen, en dat daartoe gebruik dient te worden gemaakt van de moderne technieken voor de overbrenging van gegevens,

HEBBEN omtrent het volgende overeenstemming bereikt:

Artikel 1

1. Voor de toepassing van de uitleveringsverdragen die tussen de Lid-Staten van kracht zijn, wijst elke Staat die partij is bij de overeenkomst, de centrale autoriteit of, indien dit volgens zijn grondwet voorgeschreven is, de centrale autoriteiten aan die belast worden met het toezenden en in ontvangst nemen van uitleveringsverzoeken en de documenten ter staving daarvan, alsook van de officiële briefwisseling aangaande een uitleveringsverzoek.

2. Elke Lid-Staat wijst de in lid 1 bedoelde centrale autoriteit of autoriteiten aan op het tijdstip van de bekrachtiging, de goedkeuring of de aanvaarding van de overeenkomst en is te allen tijde gerechtigd de aangewezen instantie(s) naderhand te wijzigen. Elke depositaris van de overeenkomst stelt de andere partijen bij de overeenkomst in kennis van de aangewezen instantie(s) en van latere wijzigingen.

Art. 2

Het uitleveringsverzoek en de in artikel 1, lid 1, vermelde documenten kunnen via een telekopieerapparaat worden verzonden. Elke bevoegde autoriteit in de zin van artikel 1 beschikt over apparatuur waarmee genoemde documenten op die wijze kunnen worden verzonden en ontvangen, en zorgt ervoor dat die apparatuur goed functioneert.

Art. 3

1. Om de oorsprong en de vertrouwelijkheid van de verzonden documenten te verzekeren, wordt gebruik gemaakt van coderingsapparatuur die afgestemd is op de telekopieerapparatuur van de bevoegde autoriteit in de zin van artikel 1, wanneer die apparatuur voor de toepassing van deze overeenkomst in werking wordt gesteld.

2. De Staten die Partij zijn bij de overeenkomst stellen in onderling overleg de praktische uitvoeringsbepalingen van deze overeenkomst vast.

**ACCORD ENTRE LES ÉTATS MEMBRES DES
COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES RELATIF
À LA SIMPLIFICATION ET À LA MODERNISATION
DES MODES DE TRANSMISSION
DES DEMANDES D'EXTRADITION**

*
* *

LES ÉTATS MEMBRES DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES, ci-après dénommés « États membres »,

DÉSIREUX d'améliorer la coopération judiciaire en matière pénale dans les rapports existants entre eux en matière d'extradition,

CONSIDÉRANT qu'il est souhaitable d'accélérer les procédures de transmission des requêtes d'extradition ainsi que des documents les accompagnant et qu'à cette fin il convient de recourir aux techniques modernes de transmission,

SONT CONVENUS de ce qui suit:

Article premier

1. Pour l'application des conventions d'extradition en vigueur entre les États membres, chaque État contractant désigne l'autorité centrale ou, lorsque le système constitutionnel le prévoit, les autorités centrales chargées de transmettre et de recevoir les requêtes d'extradition et les documents devant être produits à l'appui, ainsi que toute autre correspondance officielle liée à la requête d'extradition.

2. La désignation mentionnée au paragraphe 1er est faite par chaque État membre au moment de la ratification, approbation ou acceptation de l'accord et elle peut être modifiée à tout autre moment ultérieur. Le dépositaire de l'accord communique la désignation ainsi que les modifications ultérieures à chaque État contractant.

Art. 2

La requête d'extradition et les documents mentionnés au paragraphe 1er de l'article 1er peuvent être transmis par télécopie. Chaque autorité compétente au termes de l'article 1er dispose d'un appareil assurant par cette voie l'émission et la réception de tels documents et en assure le fonctionnement correct.

Art. 3

1. Pour garantir tant l'origine que la confidentialité de la transmission, il sera fait usage d'un appareil cryptographique adapté au télécopieur de l'autorité compétente aux termes de l'article 1er lorsque celui-ci est mis en œuvre pour l'application du présent accord.

2. Les États contractants se concertent sur les modalités pratiques d'application du présent accord.

Art. 4

Om de echtheid van de uitleveringsdocumenten te waarborgen, verklaart de krachtens artikel 1 bevoegde autoriteit van de Lid-Staat die om uitlevering verzoekt, in haar verzoek ervoor in te staan dat de ter staving van het verzoek toegezonden documenten overeenstemmen met de originele documenten, en vermeldt zij de nummering van de bladzijden. Wanneer de Partij waaraan het uitleveringsverzoek gericht is de overeenstemming van de documenten met de originele documenten betwist, is de krachtens artikel 1 bevoegde autoriteit van de Staat waaraan het uitleveringsverzoek wordt gericht, gerechtigd van de bevoegde autoriteit van de om uitlevering verzoekende Staat te verlangen dat zij via diplomatieke of andere in onderling overleg overeengekomen kanalen, binnen een redelijke termijn originele documenten of voor eensluidend gewaarmerkte afschriften overlegt.

Art. 5

1. Deze overeenkomst is opengesteld ter ondertekening door de Lid-Staten. Zij kan bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd worden. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring zullen worden neergelegd bij het ministerie van Buitenlandse Zaken van Spanje.

2. Deze overeenkomst treedt in werking 90 dagen na de datum van nederlegging van de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring door alle Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen op de datum waarop de overeenkomst ter ondertekening is opengesteld.

3. Tot de inwerkingtreding van deze overeenkomst kan elke Lidstaat, hetzij bij de nederlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, hetzij op een later tijdstip verklaren dat de overeenkomst jegens hem van toepassing is in zijn betrekkingen met de Staten die dezelfde verklaring na de datum van nederlegging hebben afgelegd.

4. Een Staat die geen verklaring heeft afgelegd, kan de overeenkomst samen met andere Staten die partij zijn bij de overeenkomst, op basis van bilaterale overeenkomsten toepassen.

5. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Spanje stelt alle Lidstaten in kennis van elke ondertekening, nederlegging van akten of verklaring.

Art. 6

Alle Staten die lid worden van de Europese Gemeenschappen, kunnen tot deze overeenkomst toetreden. De toetredingsakten worden neergelegd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Spanje.

Deze overeenkomst wordt van kracht voor elke Staat die 90 dagen na de datum van nederlegging van zijn toetredingsakte tot de overeenkomst toetreedt.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Spanje zal de Regeringen die de overeenkomst ondertekenen, een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift toezenden.

Art. 4

Dans le but d'assurer la garantie d'authenticité des pièces d'extradition, l'autorité compétente aux termes de l'article 1er de l'État requérant déclare dans sa requête qu'elle certifie la conformité aux originaux des documents transmis à l'appui de cette requête et en donne la description de la pagination. En cas de contestation de la conformité des documents aux originaux par la Partie requise, l'autorité compétente de l'État requis, aux termes de l'article 1er, sera fondée à réclamer à l'autorité compétente de l'État requérant la production, dans un délai raisonnable, de documents originaux ou en copie conforme, par la voie diplomatique ou toute autre voie agréée de commun accord.

Art. 5

1. Le présent accord est ouvert à la signature des États membres. Il sera soumis à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, acceptation ou approbation seront déposés auprès du ministère des Affaires étrangères de l'Espagne.

2. L'accord entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt des instruments de ratification, acceptation ou approbation par tous les États membres des Communautés européennes à la date d'ouverture à la signature.

3. Jusqu'à l'entrée en vigueur du présent accord, chaque État peut, lors du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou à tout moment ultérieur, déclarer que l'accord est applicable à son égard dans ses rapports avec les États qui auront fait la même déclaration après la date du dépôt.

4. Un État qui n'a pas fait la déclaration peut appliquer l'accord avec d'autres États contractants sur la base d'accords bilatéraux.

5. Le Ministère des Affaires étrangères de l'Espagne notifiera à tous les États membres toute signature, dépôt d'instrument ou déclaration.

Art. 6

Le présent accord est ouvert à l'adhésion de tout État qui devient membre des Communautés européennes. Les instruments d'adhésion seront déposés auprès du Ministère des Affaires étrangères de l'Espagne.

Le présent accord entrera en vigueur à l'égard de tout État qui adhère 90 jours après la date du dépôt de son instrument d'adhésion.

Le Ministère des Affaires étrangères de l'Espagne enverra copie certifiée conforme aux Gouvernements signataires.

Hecho en Donostia-San Sebastián, a veintiséis de mayo de mil novecientos ochenta y nueve, en todas las lenguas oficiales, dando fe todos los textos por igual, en ejemplar único que se depositará en los archivos del Ministerio de Asuntos Exteriores de España.

Udfærdiget i Donostia-San Sebastian, den seksogtyvende maj nitten hundrede og niogfirs, pá samtlige officielle sprog, idet hver af disse tekster har samme gyldighed, i ét eksemplar, der deponeres i Spaniens udenrigsministerium.

Geschehen zu Donostia-San Sebastian am sechsundzwanzigsten Mai neunzehnhundertneunundachtzig, in allen Amtssprachen, wobei jeder Wortlaut gleichermassen verbindlich ist, in einer Urschrift, die im Archiv des Ministeriums für auswärtige Angelegenheiten von Spanien hinterlegt wird.

Έγινε στη Ντονόστια — Σαν Σεμπαστιάν στις είκοσι έξι Μαΐου χίλια εννιακόσια ογδόντα εννέα, σε όλες τις επίσημες γλώσσες και όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Ένα μόνο αντίτυπο θα κατατεθεί στα αρχεία του Υπουργείου Εξωτερικών της Ισπανίας.

Done at Donostia-San Sebastian on the twenty-sixth day of May in the year one thousand nine hundred and eighty-nine, in all the official languages, all the texts being equally authentic, in a single original to be deposited in the archives of the Spanish Ministry of Foreign Affairs.

Fait à Donostia-San Sebastian, le vingt-six mai mil neuf cent quatre-vingt-neuf, dans toutes les langues officielles, tous les textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Ministère des Affaires étrangères de l'Espagne.

Fatto a Donostia-San Sebastian, addì ventisei maggio millenovecentottantanove, in tutte le lingue ufficiali, tutti i testi facenti ugualmente fede, in un solo esemplare che sarà depositato negli archivi del Ministero degli Affari esteri spagnolo.

Gedaan te Donostia-San Sebastian, de zesentwintigste mei negentienhonderd negenentachtig, in alle officiële talen, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, in één exemplaar dat zal worden neergelegd in de archieven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Spanje.

Feito em Donostia-San Sebastian, em vinte e seis de Maio de mil novecentos e oitenta e nove, em todas as linguas oficiais, fazendo fé todos os textos, num único exemplar, que será depositado nos arquivos do Ministério dos Negócios Estrangeiros de Espanha.

Pour Sa Majesté le Roi des Belges
Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen

For Hendes Majestæt Danmarks Dronning

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland

Για τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por Su Majestad el Rey de España

Pour le Président de la République française

For the President of Ireland

Per il Presidente della Repubblica italiana

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

Pelo Presidente da República Portuguesa

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

**VOORONTWERP VAN WET VOORGELEGD
AAN DE RAAD VAN STATE**

Enig artikel

De volgende Internationale Akten zullen volkomen uitwerking hebben:

- a)* Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957;
- b)* Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 15 oktober 1975;
- c)* Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 17 maart 1978;
- d)* Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, opgemaakt te San Sebastian op 19 april 1989.

**AVANT-PROJET DE LOI SOUMIS
AU CONSEIL D'ÉTAT**

Article unique

Les Actes internationaux suivants sortiront leur plein et entier effet:

- a)* Convention européenne d'extradition, faite à Paris le 13 décembre 1957;
- b)* Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 15 octobre 1975;
- c)* Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 17 mars 1978;
- d)* Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sebastian le 19 avril 1989.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, op 23 november 1995 door de minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet «houdende instemming met volgende internationale akten:

a) Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957;

b) Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 15 oktober 1975;

c) Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 17 maart 1978;

d) Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleverings verzoeken, opgemaakt te San Sebastian op 19 april 1989»,

heeft op 22 april 1996 het volgend advies gegeven:

ALGEMENE OPMERKING

Er wordt algemeen aangenomen dat wanneer de Raad van State, afdeling wetgeving, een ontwerp van wet houdende instemming met internationale verdragen moet onderzoeken, over de verdragen zelf geen advies hoeft te worden verstrekt.

Overeenkomstig artikel 3 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moet de afdeling wetgeving worden geraadpleegd over het voorontwerp van goedkeuringswet, dat vergezeld moet gaan van de tekst van het verdrag en van alle andere stukken die *ter fine* van goedkeuring bij de Wetgevende Kamers worden ingediend.

Het is uitzonderlijk dat het onderzoek, door de afdeling wetgeving, betrekking heeft op de bepalingen van het verdrag zelf; het onderzoek beperkt zich tot enkele precieze punten, waarover zo nodig opmerkingen worden gemaakt.

Het staat aan de afdeling wetgeving om inzonderheid na te gaan of het internationale instrument bepalingen bevat die strijdig zijn met de Grondwet, of die bepalingen geen interne wettelijke of verordenende maatregelen inzake aanpassing, omzetting, machtiging of uitvoering vereisen, en of de bekrachtiging van, de toetreding tot of de aanvaarding van het instrument geen tegenstrijdigheid onder verdragen doet ontstaan.

a) Wat dit laatste punt betreft, moet erop gewezen worden dat verscheidene internationale instrumenten verband houden met het Europees Verdrag betreffende uitlevering en zijn twee protocollen.

Het betreft inzonderheid het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme, gedaan te Straatsburg op 27 januari 1977, en de Overeenkomst tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de toepassing van het genoemde Verdrag, gedaan te Dublin op 4 december 1979. Artikel 1 van dit Verdrag somt de strafbare feiten op die niet als een «politiek delict» mogen worden beschouwd.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le ministre des Affaires étrangères, le 23 novembre 1995, d'une demande d'avis sur un projet de loi «portant assentiment aux actes internationaux suivants:

a) Convention européenne d'extradition, faite à Paris le 13 décembre 1957;

b) Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 15 octobre 1975;

c) Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 17 mars 1978;

d) Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sebastian le 19 avril 1989»,

a donné le 22 avril 1996 l'avis suivant:

OBSERVATION GÉNÉRALE

Lorsque le Conseil d'État, section de législation doit examiner un projet de loi portant assentiment de traités internationaux, il est généralement admis que les traités eux-mêmes ne doivent pas être soumis à son avis.

Conformément à l'article 3 des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation doit être consultée sur l'avant-projet de loi d'approbation, lequel doit être accompagné du texte du traité et de tous les autres documents soumis à l'approbation des Chambres législatives.

L'examen de la section de législation ne porte qu'exceptionnellement sur les stipulations du traité lui-même; il se limite à quelques questions précises qui font s'il y a lieu, l'objet d'observations.

Il revient à la section de législation de vérifier notamment si l'instrument international ne contient pas de stipulations qui soient contraires à la Constitution, si ces stipulations ne nécessitent pas des mesures législatives ou réglementaires internes d'adaptation, de transposition, d'habilitation ou d'exécution ou encore si la ratification, l'adhésion ou l'acceptation de l'instrument ne crée pas un conflit de traités.

a) En ce qui concerne ce dernier point, plusieurs instruments internationaux gravitent autour de la Convention européenne en matière d'extradition et ses deux protocoles.

Il s'agit notamment de la Convention européenne pour la répression du terrorisme, faite à Strasbourg le 27 janvier 1977 et de l'Accord entre les États membres des Communautés européennes concernant l'application de la dite Convention, fait à Dublin le 4 décembre 1979. Cette Convention énumère en son article 1er les infractions qui ne peuvent être qualifiées «d'infractions politiques».

Artikel 2 van dit Verdrag stelt dat het de Verdragsluitende Staten vrij staat ernstige daden van geweld die niet in artikel 1 zijn bedoeld en die tegen het leven of de vrijheid van personen of tegen goederen gericht zijn, al dan niet als een politiek delict te beschouwen.

Het begrip «politiek delict» is belangrijk, daar uitlevering niet wordt toegestaan indien ze betrekking heeft op een strafbaar feit dat als een politiek delict wordt beschouwd, zulks krachtens artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering.

De twee verdragen zijn zonder probleem onderling verenigbaar, daar artikel 3, lid 4, van het Europees Verdrag betreffende uitlevering bepaalt dat de toepassing van dat artikel de verplichtingen die de Verdragsluitende Partijen op zich zullen moeten nemen uit hoofde van andere internationale overeenkomsten, niet zal aantasten.

Indien evenwel moeilijkheden zouden rijzen, moet artikel 3 van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme in aanmerking worden genomen, dat voorschrijft: «De bepalingen in alle tussen de Verdragsluitende Staten van toepassing zijnde uitleveringsverdragen en afspraken, met inbegrip van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, worden wat de betrekkingen tussen Verdragsluitende Staten betreft, gewijzigd voor zover zij onverenigbaar zijn met het onderhavige Verdrag.»

België heeft in de neerlegging van zijn akte van bekrachtiging van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme een verklaring gedaan, zoals het daartoe gerechtigd was krachtens artikel 13, punt 1, van het Verdrag:

«VOORBEHOUDEN EN VERKLARING

BELGIE

Onder verwijzing naar artikel 13.1 van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme, verklaart de Belgische Regering wat volgt:

Met uitzondering van de strafbare feiten die bij gijzelingen worden gepleegd en van de daarmee samenhangende strafbare feiten, behoudt België zich het recht voor de uitlevering te weigeren voor elk in artikel 1 genoemd strafbaar feit dat zij beschouwt als een politiek delict, als een met een politiek delict samenhangend feit of als een feit ingegeven door politieke motieven; in deze gevallen neemt België de verplichting op zich om bij de beoordeling van de aard van het strafbaar feit naar behoren rekening te houden met kenmerken die het een bijzonder gewicht verlenen zoals:

- a) dat door het feit gemeen gevaar is ontstaan voor het leven of de vrijheid van personen dan wel gevaar dat personen lichamelijk letsel oplopen; of
- b) dat door het feit personen zijn geschaad die niets hebben uit te staan met de achterliggende motieven; of
- c) dat wrede of verraderlijke middelen zijn gebruikt bij het plegen van het feit».

België heeft in de goedkeuringswet van 2 september 1985 een artikel 2 ingevoegd, luidende:

«Voor de toepassing van voornoemde Verdragen zijn de Belgische rechtbanken bevoegd en is de Belgische strafwet van toepassing op de strafbare feiten bedoeld in artikel 1 van het Europees Verdrag van 27 januari 1977, wanneer een verzoek tot uitlevering door een Verdragsluitende Staat is ingediend en de vermoedelijke dader niet wordt uitgeleverd».

Deze bepaling is toen verantwoord door het feit dat het Verdrag stelt dat wanneer een Staat de dader van een in artikel 1

En son article 2, elle ajoute que les États contractants peuvent ne pas considérer ou au contraire, considérer comme infractions politiques des actes graves de violence qui ne sont pas visés par l'article 1er et qui sont dirigés contre la vie, l'intégrité corporelle ou la liberté des personnes ou contre des biens...

Cette notion «d'infraction politique» est importante puisqu'en vertu de l'article 3 de la Convention européenne en matière d'extradition, celle-ci ne sera pas accordée si elle porte sur une infraction qui a ce caractère.

Les deux Conventions se combinent sans difficulté puisqu'il est prévu au paragraphe 4 de l'article 3 de la Convention européenne d'extradition que l'application de cet article n'affectera pas les obligations que les États contractants auront à assumer aux termes d'autres conventions internationales.

Toutefois, si des difficultés devaient surgir, il convient alors de prendre en considération l'article 3 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme qui prévoit que «les dispositions de tous Traités et Accords d'extradition applicables entre les États contractants, y compris la Convention européenne, sont en ce qui concerne les relations entre États contractants modifiées dans la mesure où elles sont incompatibles avec la présente convention».

Au moment du dépôt de son instrument de ratification concernant la Convention européenne pour la répression du terrorisme, la Belgique a fait une déclaration comme cela lui était permis en vertu de l'article 13.1 de la convention:

«RÉSERVES ET DÉCLARATIONS

BELGIQUE

Le Gouvernement belge, se référant à l'article 13.1 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme, déclare ce qui suit:

À l'exception des infractions commises à l'occasion de prises d'otages et toutes infractions connexes, la Belgique se réserve le droit de refuser l'extradition en ce qui concerne toute infraction, énumérée dans l'article premier, qu'elle considère comme une infraction politique, comme une infraction connexe à une infraction politique ou comme une infraction inspirée par des motifs politiques; dans ces cas, la Belgique s'engage à prendre dûment en considération, lors de l'évaluation du caractère de l'infraction, son caractère de particulière gravité, y compris le fait:

- a) qu'elle a créé un danger collectif pour la vie, l'intégrité corporelle ou la liberté des personnes; ou bien
- b) qu'elle a atteint des personnes étrangères aux mobiles qui l'ont inspirée; ou bien
- c) que des moyens cruels ou perfides ont été utilisés par sa réalisation.»

Dans sa loi d'assentiment du 2 septembre 1985, la Belgique a inclut un article 2 libellé comme suit:

«Pour l'application desdites Conventions, les tribunaux belges sont compétents et la loi pénale belge s'applique aux infractions visées à l'article premier de la Convention européenne du 27 janvier 1977, lorsqu'une demande d'extradition est introduite par un État contractant et que l'auteur présumé n'est pas extradé.»

Cette disposition a été justifiée par le fait que la Convention prévoit que si un État n'extrade pas l'auteur d'une infraction visée

bedoeld strafbaar feit niet uitlevert, bijvoorbeeld omdat het een onderdaan betreft, deze Staat de maatregelen moet nemen die nodig zijn om de bevoegdheid van zijn autoriteiten vast te leggen (artikel 6) en om de zaak aan de voor vervolging bevoegde autoriteiten over te dragen (artikel 7).

Artikel 3, lid 4, van het Europees Verdrag betreffende uitlevering bepaalt weliswaar dat «het de verplichtingen die de Partijen op zich hebben genomen of zullen nemen uit hoofde van andere internationale overeenkomsten van multilaterale aard niet (aantast)», doch de steller van de tekst behoort niettemin in de memorie van toelichting de voornoemde, door België gedane verklaring over te nemen.

b. De memorie van toelichting stelt eveneens dat de Belgische wet in verscheidene opzichten niet volkomen in overeenstemming is met de bepalingen van het Europees Verdrag betreffende uitlevering en de protocollen ervan.

Zo heeft artikel 7 van het Verdrag betrekking op de plaats waar het strafbare feit is gepleegd; dit artikel schrijft voor: «De aangezochte Partij kan weigeren een persoon uit te leveren voor een strafbaar feit dat volgens de wetgeving van die Partij geheel of ten dele op haar grondgebied of op een daarmee gelijkgestelde plaats is gepleegd».

Zulks wordt niet uitdrukkelijk vastgelegd in een Belgische wettekst.

Zo heeft ook artikel 8, dat de vervolging ter zake van dezelfde feiten betreft en dat het de aangezochte Partij mogelijk maakt de uitlevering te weigeren, geen equivalent in het Belgisch recht.

Tevens moet de wet van 15 maart 1874 worden gewijzigd op het stuk van de procedure in verband met uitlevering. De verschillende internationale instrumenten die zijn onderzocht, beogen het mededelen van de in het kader van de verzoeken tot uitlevering vereiste documenten verder te vereenvoudigen.

Aanvankelijk stond het Europees Verdrag betreffende uitlevering de diplomatieke weg voor, doch het tweede protocol geeft de voorkeur aan de rechtstreekse betrekkingen tussen het ministerie van Justitie van de aangezochte en van de verzoekende partij.

Tot slot verbetert het Akkoord van San Sebastian aanzienlijk de toezending van de stukken doordat het voorziet in het gebruik van faxtoestellen.

In het licht van de internationale verbintenissen die België inzake uitlevering heeft aangegaan, zou het wenselijk zijn dat het Belgisch interne recht vereenvoudigd wordt.

De gemachtigde ambtenaar heeft als volgt besloten:

«À cet égard, il faut rappeler que les dispositions de la convention — comme celles du traité Benelux ou de la convention Schengen, qui sont également dérogatoires par rapport à la loi sur les extraditions de 1874 — constituent la base juridique suffisante dans le cadre de la procédure d'extradition et que la modification de la loi belge n'est dès lors pas nécessaire pour donner effet aux conventions qui seraient ratifiées par la Belgique dans ce domaine: ce sont les dispositions des conventions qui seront applicables aux relations avec les autres États parties à ces conventions. Cela étant dit, la multiplication des instruments applicables en la matière pose la question de l'opportunité de l'adaptation du droit interne pour éviter les controverses dans l'interprétation des dispositions applicables et rendre l'application de ces dispositions par les autorités concernées plus facile. Le ministère de la Justice procède actuellement à une étude des réformes législatives possibles dans ce sens.»

à l'article 1er, par exemple, parce qu'il s'agit d'un de ses nationaux, il doit prendre les mesures nécessaires pour établir la compétence de ses autorités (article 6) et pour soumettre l'affaire à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale (article 7).

Bien que l'article 3, § 4, de la Convention européenne d'extradition dispose qu'il «n'affectera pas les obligations que les parties auront assumées ou assumeront aux termes de toute autre Convention internationale de caractère multilatéral», il conviendrait cependant que l'auteur du projet reprenne dans l'exposé des motifs, la déclaration précitée faite par l'État belge.

b. L'exposé des motifs indique également qu'à certains égards la loi belge n'est pas tout à fait en conformité avec les dispositions de la Convention européenne d'extradition et ses Protocoles.

Ainsi, l'article 7 de la Convention est relatif au lieu de perpétration de l'infraction et prévoit que la «partie requise pourra refuser d'extrader l'individu réclamé à raison d'une infraction qui, selon sa législation, a été commise en tout ou en partie sur son territoire ou en un lieu assimilé à son territoire».

Ceci n'est pas explicitement consacré par un texte légal belge.

De même l'article 8 relatif aux poursuites en cours pour les mêmes faits et qui autorise la partie requise à refuser l'extradition, n'a pas son équivalent en droit belge.

Il convient également de modifier la loi du 15 mars 1874 en ce qui concerne l'aspect procédural de l'extradition. Les différents instruments internationaux examinés tentent de simplifier davantage la communication des documents requis dans le cadre des demandes d'extradition.

Si au départ, la Convention européenne d'extradition prônait la voie diplomatique, son deuxième Protocole a plutôt consacré en priorité les relations directes entre les ministères de la Justice des Parties requise et requérante.

Enfin, l'Accord de San Sebastian améliore encore sensiblement la transmission des pièces en consacrant le recours à la télécopie.

À la lumière des engagements internationaux que la Belgique a pris en matière d'extradition, il serait utile qu'elle clarifie son droit interne.

Le fonctionnaire délégué a conclu en écrivant:

«À cet égard, il faut rappeler que les dispositions de la convention — comme celles du traité Benelux ou de la convention Schengen, qui sont également dérogatoires par rapport à la loi sur les extraditions de 1874 — constituent la base juridique suffisante dans le cadre de la procédure d'extradition et que la modification de la loi belge n'est dès lors pas nécessaire pour donner effet aux conventions qui seraient ratifiées par la Belgique dans ce domaine: ce sont les dispositions des conventions qui seront applicables aux relations avec les autres États parties à ces conventions. Cela étant dit, la multiplication des instruments applicables en la matière pose la question de l'opportunité de l'adaptation du droit interne pour éviter les controverses dans l'interprétation des dispositions applicables et rendre l'application de ces dispositions par les autorités concernées plus facile. Le ministère de la Justice procède actuellement à une étude des réformes législatives possibles dans ce sens.»

BIJZONDERE OPMERKINGEN**Opschrift**

Het opschrift van het ontwerp dient als volgt te worden vereenvoudigd:

«Ontwerp van wet houdende instemming met het Europees Verdrag betreffende uitlevering, gedaan te Parijs op 13 december 1957, met de aanvullende protocollen 1 en 2, gedaan te Straatsburg op 15 oktober 1975 en 17 maart 1978, alsook met het Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, gedaan te San Sebastian op 19 april 1989.»

Bepalend gedeelte**Artikel 1**

Krachtens artikel 83 van de Grondwet staat het aan de wetgever om de teksten die bij het Parlement zijn ingediend, nader te omschrijven.

Die verplichting betekent evenwel alleen dat het ontwerp of het voorstel van wet in verband moet worden gebracht met artikel 74, artikel 77 of artikel 78 van de Grondwet.

Andere preciseringen zijn dus overbodig.

Alleen de verwijzing naar artikel 77 van de Grondwet moet behouden blijven.

Artikel 2

In de inleidende zin schrijve men: «...zullen volkomen gevolg hebben:».

Net zoals in het opschrift vervange men bovendien de woorden «opgemaakt te» door de woorden «gedaan te».

De kamer was samengesteld uit:

De heer J.-J. STRYCKMANS, kamervoorzitter;

De heren Y. BOUCQUEY en Y. KREINS, staatsraden;

De heren J. DE GAVRE en P. GOTHOT, assessoren van de afdeling wetgeving;

Mevrouw J. GIELISSEN, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer J.-J. STRYCKMANS.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. REGNIER, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door mevrouw P. VANDERNACHT, adjunct-referendaris.

De Griffier,
J. GIELISSEN.

De Voorzitter,
J.-J. STRYCKMANS.

OBSERVATIONS PARTICULIÈRES**Intitulé**

Il conviendrait de simplifier l'intitulé du projet de la manière suivante:

«Projet de loi portant assentiment à la Convention européenne d'extradition, faite à Paris, le 13 décembre 1957, à ses Protocoles additionnels 1 et 2 faits à Strasbourg, les 15 octobre 1975 et 17 mars 1978 ainsi qu'à l'Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sebastian le 19 avril 1989.»

Dispositif**Article premier**

En vertu de l'article 83 de la Constitution, il appartient au législateur de qualifier les textes déposés au Parlement.

Toutefois, cette obligation se limite à rattacher le projet ou la proposition de loi soit à l'article 74, soit à l'article 77, soit à l'article 78 de la Constitution.

Les autres précisions ne sont donc pas utiles.

Il convient de maintenir uniquement la référence à l'article 77 de la Constitution.

Article 2

Le texte néerlandais de l'article 2 devrait être rédigé ainsi qu'il est proposé dans la version néerlandaise du présent avis.

La chambre était composée de:

M. J.-J. STRYCKMANS, président de chambre;

MM. Y. BOUCQUEY et Y. KREINS, conseillers d'État;

MM. J. DE GAVRE et P. GOTHOT, assesseurs de la section de législation;

Mme J. GIELISSEN, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J.-J. STRYCKMANS.

Le rapport a été présenté par M. J. REGNIER, premier auditeur. La note du Bureau de coordination a été rédigée et exposée par Mme P. VANDERNACHT, référendaire adjoint.

Le Greffier,
J. GIELISSEN.

Le Président,
J.-J. STRYCKMANS.